

MIGRATORY BIRDS

Newspaper of the refugee girls from the camp in Schisto

#1

ΠΟΥΛΙΑ

ΑΠΟΔΗΜΗΤΙΚΑ

Εφημερίδα των προσφύγων κοριτσιών του Κέντρου Φιλοεξίας Σχιστού

Πرنندگان مهاجر

روزنامه دختران پناهنده ساکن در کمپ اسخستوس

Η προσφυγιά με τα μάτια των εφήβων

Life through the eyes of a teenage refugee

This newspaper is the result of months' of hard work and effort by fifteen Afghan girls who have spent the past year living in Schisto refugee camp

The newspaper might look interesting to some of you, sad to some of you, or just entertaining to some others, but for us, it is the most valuable thing that we have now. It is full of words of our hearts, friendly complaints and our daily life in the camp. We wrote about our journey, our difficult days, our lonely nights, the hardships and the unstable life of Afghans.

Our team starts with weekly meetings outside the camp. We meet every Saturday at the Network for Children's Rights. Usually about fifteen girls participate in the meetings. Some of the girls left us during this period. They decided to take the risk again and continue their journey towards northern Europe. We had sweet and bitter days. The bitter days were when we talked about our situation and our friends who left us, and the sweet

days were when we learned more about how to deal with our new life and we felt that we were getting stronger day by day. At one point, when it was taking too long to print our newspaper, we lost hope but we didn't give up. Then we met with the Greek journalists and we visited Efsyn newspaper offices where we met more journalists and they encouraged us, shared their knowledge and experiences with us and we got motivated again. Last but not least, we appreciate the hard work of the Network for Children's Rights and all those who helped us to make this happen. With support from Save the Children, Network for Children's Rights is responsible for the implementation of programmes such as Child Friendly Space (CFS), Child Protection Unit (CPU) and Mother Baby Area (MBA) in the refugee camps at Schisto and Elliniko I & III, since April 2016.

THE PUBLICATION of the newspaper is part of the parallel activities programme of the Network for Children's Rights entitled "Contact Points", aiming at the communication of refugees with the Greek reality and sensitised teams of Greek citizens, in order to get acquainted, build understanding and bridge the distance between life inside the camps and the reality outside. The programme consists of a) enhancement of dialogue inside the community of the camp and preparation for communicating with the outside world, b) information for minors about the social and cultural European and Greek reality c) their socialisation and free expression through participation in

meetings, talks and visits of a social, cultural, sporting and artistic nature, with the participation of Greeks d) the start of integration processes through communication and acquaintance with their Greek peers and mutual interest groups such as sport organisations, recreational activities, language courses, newspaper publishing, etc. As part of the Contact Points programme, the Network's youth worker in charge of teenage activities, Aristeia Protonotariou, together with fifteen teenage girls from Schisto, created the newspaper, "Migratory Birds", while Viola Gjoka was responsible for organising and coordinating the various supporting events.

Αυτή η εφημερίδα είναι το αποτέλεσμα σκληρής δουλειάς μιας ομάδας Αφγανών κοριτσιών, που ζουν στο Κέντρο Φιλοξενίας Προσφύγων του Σχιστού εδώ και ένα χρόνο

Μπορεί σε κάποιους από εσάς αυτό το έντυπο να φαίνεται ενδιαφέρον, μπορεί κάποιους άλλους να τους προβληματίσει, για μας πάντως είναι ότι πιο πολύτιμο έχουμε αυτή τη στιγμή. Είναι γεμάτο λέξεις βγαλμένες μέσα από την καρδιά μας αλλά και φιλική παράπονα για την καθημερινότητά μας στον χώρο όπου ζούμε. Γράψαμε για το ταξίδι μας τις δύσκολες και μοναχικές εκείνες μέρες, για όλες τις κακουχίες μας και για την επισφαλή και ανασφαλής ζωή των Αφγανών. Η ομάδα μας πραγματοποιεί εβδομαδιαίες συναντήσεις κάθε Σάββατο στο «Δίκτυο για τα Δικαιώματα του Παιδιού», που το νιώθουμε σαν το σπίτι μας και που είναι παρόν και μας στηρίζει σε κάθε πρωτοβουλία ή δράση μας μέσα και έξω από το Κέντρο Φιλοεξίας. Σ' αυτές τις συναντήσεις συμμετέχουν συνήθως περισσότερα από δεκαπέντε κορίτσια και, εκτός από την εφημερίδα, κάνουμε επίσης συναντήσεις και συζητήσεις με ενδιαφέροντες ανθρώπους, επισκέψεις σε μουσεία και ψυχαγωγικές εκδηλώσεις. Μέσα σε αυτό το διάστημα ορισμένα από

τα κορίτσια σταμάτησαν να έρχονται. Αποφάσισαν να πάρουν και πάλι το ρίσκο και να συνεχίσουν το ταξίδι τους για τη βόρεια Ευρώπη. Οι πικρές μέρες ήταν εκείνες που μιλούσαμε για την κατάσταση της ζωής μας και τους φίλους που μας άφησαν και οι γλυκές ήταν εκείνες που μαθαίναμε περισσότερα για το πώς να αντιμετωπίσουμε τη νέα μας ζωή και να νιώθουμε ότι γινόμαστε όλο και πιο δυνατές. Στην αρχή, όταν η προσπάθειά μας έπαιρνε τόσο χρόνο και η εφημερίδα αργούσε να γίνει πραγματικότητα, αποθαρρυνόμασταν, αλλά δεν το βάλαμε κάτω. Επειτα συναντηθήκαμε με Έλληνες δημοσιογράφους και επισκεφθήκαμε τα γραφεία της «Εφημερίδας των Συντακτών», όπου βρήκαμε ανθρώπους που μας εμπνεύσαν, μοιράστηκαν τις γνώσεις και τις εμπειρίες τους μαζί μας, και έτσι βρήκαμε ξανά τη δύναμη να συνεχίσουμε. Τελευταίο, αλλά το ίδιο σημαντικό, εκτιμούμε βαθιά και θέλουμε να πούμε ένα μεγάλο «ευχαριστώ» από εδώ σε όλους αυτούς που μας βοήθησαν να εκδοθεί η εφημερίδα μας.

ΤΟ «ΔΙΚΤΥΟ» υλοποιεί από τον Απρίλιο του 2016 τα προγράμματα «Child Friendly Space» (CFS), «Child Protection Unit» (CPU) και «Mother Baby Area» (MBA) μέσα στους καταυλισμούς προσφύγων του Σχιστού και του Ελληνικού I & III. Η έκδοση της εφημερίδας εντάσσεται στο παράλληλο πρόγραμμα δράσεων του «Δικτύου για τα Δικαιώματα του Παιδιού» με τίτλο «Σημεία Επαφής», που έχει στόχο την επικοινωνία των προσφύγων με την ελληνική πραγματικότητα και με ευαισθητοποιημένες ομάδες Ελλήνων πολιτών, με στόχο τη γνωριμία, την κατανόηση και τη γεφύρωση της απόστασης μεταξύ της ζωής εντός των καταυλισμών με την εκτός αυτών πραγματικότητα. Το πρόγραμμα συνίσταται: α) στην ενίσχυση και τον διάλογο στο εσωτερικό της κοινότητας του καταυλισμού και στην προετοιμασία της επικοινωνίας με τον έξω κόσμο β) στην ενημέρωση και πληροφόρηση των ανηλίκων σχετικά με την κοινωνική και πολιτισμική ευρω-

παϊκή και ελληνική πραγματικότητα, γ) στην κοινωνικοποίησή τους και στην ελεύθερη έκφραση μέσα από τη συμμετοχή σε συναντήσεις, συζητήσεις και επισκέψεις κοινωνικού, πολιτισμικού, αθλητικού και καλλιτεχνικού χαρακτήρα με τη συμμετοχή Ελλήνων, δ) στην έναρξη διαδικασιών ενσωμάτωσης μέσα από την επικοινωνία και τη γνωριμία τους με Έλληνες συνομηλίκους και ομάδες κοινών ενδιαφερόντων, όπως π.χ. αθλητικές διοργανώσεις, ψυχαγωγικές εκδηλώσεις, μαθήματα γλώσσας, έκδοση εφημερίδας κ.λπ. Στο πλαίσιο του προγράμματος «Σημεία Επαφής», η εμπνευστή των εφημερίδων δόσεων του «Δικτύου» Αριστεία Προτονοταρίου και δεκαπέντε έφηβες από το Σχιστό δημιούργησαν την εφημερίδα «Αποδημητικά Πουλιά», ενώ την ευθύνη, διοργάνωση και συντονιστή των υποστηρικτικών δράσεων είχε η Βιόλα Γκιοκά. Δίκτυο για τα Δικαιώματα του Παιδιού

زندگی پناهندگان از نگاه نوجوانان

تا از این طریق پل ارتباطی بین زندگی پناهندگان در کمپ ها و زندگی واقعی در بیرون از کمپ ایجاد شود. برنامه بر این محور ها تاکید داشته است: الف: افزایش گفتگو بین اجتماع داخل کمپ ها و آماده شدن آنها برای برقراری ارتباط با دنیای بیرون. ب: افزایش معلومات افراد زیر سن در مورد فرهنگ و اجتماع در اروپا و واقعیت های یونان. ج: کمک به اجتماعی شدن بچه ها و فراهم آوردن زمینه ابراز نظر از ادانه از طریق شرکت در جلسات، گفتگو ها و بازدیدهای اجتماعی، فرهنگی و ورزشی و ملاقات با شخصیت های هنری یونان. د: شروع پروسه ادغام از طریق برقراری ارتباط و آشنایی با هم سن و سالان یونانی و گروهی با علاقی مشترک مانند سازمانهای ورزشی، فعالیت های سرگرمی، کلاسهای یادگیری زبان، چاپ روزنامه و غیره.

به عنوان بخشی از برنامه "نقطه اشتراک"، یکی از کارمندان بخش نوجوانان شبکه حقوق کودکان به نام "اریسته آ پروتونوتاریو" و پانزده دختر نوجوان از کمپ "اسخستوس" روزنامه "پرنندگان مهاجر" را با مسولیت و سازماندهی "ویولا گیوکا" به وجود آوردند.

گرفتم چطور با شرایط جدید کنار بیاییم و احساس می کردیم که قوی تر و مقاوم تر شده ایم. یک زمان، وقتی که کار روزنامه خیلی طولانی شد و ما نتوانستیم آن را به چاپ برسانیم کمی ناامید شدیم اما تسلیم نشدیم. تا اینکه با یک روزنامه نگار یونانی آشنا شدیم و او ما را به دفتر روزنامه شان دعوت کرد و آن جا با روزنامه نگاران بیشتری آشنا شدیم. آنها ما را تشویق کردند و تجربه و دانش خودشان را با ما شریک ساختند. ما دوباره انگیزه یافتیم. و در آخر باید از تلاش تیم شبکه حقوق کودکان و همه کسانی که کمک کردند تا این روزنامه منتشر شود صمیمانه قدر دانی و تشکر می کنیم. شبکه حقوق کودکان مسولیت اجرای برنامه های مختلف از قبیل فضای دوستانه بچه ها، تیم حفاظت از بچه ها و برنامه مراقبت از مادران و نوزادان را در کمپ پناهندگان الینیکو شماره یک، دو، سه و کمپ اسخستوس از ماه اپریل 2016 بر عهده دارد. چاپ روزنامه بخشی از برنامه فعالیت های همزمان شبکه حقوق کودکان تحت عنوان "نقطه اشتراک" می باشد و هدف آن برقراری ارتباط بین پناهندگان و مردم یونان و همچنین آشناسازی یونانیان با زندگی پناهندگان در کمپ ها بوده است

این روزنامه حاصل زحمات و تلاش پانزده دختر افغان در طول چندین ماه می باشد. این دختران یک سال است که در کمپ پناهندگان اسخستوس زندگی می کنند. این روزنامه شاید برای بعضی از شما جالب به نظر برسد، برای بعضی غم انگیز و برای بعضی ها شاید فقط جنبه سرگرمی داشته باشد اما برای ما این روزنامه باارزشترین چیزی است که در حال حاضر در زندگی داریم. این روزنامه پر از حرفهای دل ما، گله ها و زندگی روزانه ما در کمپ است. ما در باره سفرمان، روزهای سخت، شبهای تنهایی و و سختی ها و زندگی بی ثبات افغان ها نوشته ایم. ما با جلسات هفتگی که بیرون از کمپ برگزار می شد شروع کردیم. جلسات هر شنبه در دفتر شبکه حقوق کودکان برگزار می شد. بعضی وقتها پانزده نفر از دختر ها شرکت می کردند و گاهی اوقات پنج یا شش نفر بودیم. بعضی از دختران در این مدت ما را ترک کردند تصمیم گرفتند با قبول خطر، سفرشان را به طرف دیگر کشورهای اروپایی ادامه دهند. روزهای تلخ و شیرین زیادی داشتیم. روزهای تلخ روزهایی بود که در باره زندگی و شرایط فعلی خودمان یا در مورد دوستانمان که به سفر ادامه دادند و از ما جدا شدند، صحبت می کردیم و روزهای شیرین روزهایی بود که یاد

Save the Children

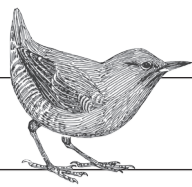
"Migratory birds" was produced by the Network for Children's Rights, thanks to the cooperation and support of Save the Children International. The programme is funded by the UN's Refugee Agency, UNHCR, and the European Commission's Civil Protection and Humanitarian Aid Operations (ECHO).

روزنامه "پرنندگان مهاجر" به وسیله شبکه حقوق کودکان راه اندازی و سازماندهی شده است، تشکر از همکاری و حمایت سازمان بین المللی نجات کودکان و حمایت مالی کمیساریای عالی ملل متحد در امور پناهندگان و کمسیون اتحادیه اروپا، بخش کمک های بشردوستانه.

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ «ΑΠΟΔΗΜΗΤΙΚΑ ΠΟΥΛΙΑ» πραγματοποιήθηκε από το «Δίκτυο για τα Δικαιώματα του Παιδιού» χάρη στη συνεργασία και την υποστήριξη της Save the

Children International, με χρηματοδότηση της Υπατης Αρμοστείας του ΟΗΕ για τους Πρόσφυγες και της Ευρωπαϊκής Επιτροπής (Διεύθυνση Ανθρωπιστικής Βοήθειας).

Read the full English edition of «Migratory Birds» online at www.ddp.gr

Δلیل مهاجرت افغانها از ایران به اروپا؟ مهدیه حسینی

نداشت. حتی اجازه خرید یک سیم کارت ارزان قیمت را نیز نداشتیم و مجبور بودیم از دوست یا همسایه ایرانی مان بخواهیم تا به نام خودش برای مان سیم کارت بخرد. دوستان ایرانی هم بیشتر وقت ها عذر و بهانه می آوردند چون به آنها گفته شده بود برای دوستان افغان شان کاری انجام ندهند.

در ایران انجام سختترین کارها بر عهده افغانها بودولی همه مطبوعات ایران افغان ها را دلیل میزان بالای بیکاری در کشورشان معرفی می کردند. آنها برای همه مشکلات اجتماعی و اقتصادی کشورشان، افغان ها را ملامت می کردند زندگی در ایران برای یک مهاجر افغان نیازمند صبر فراوان بود، نیازمند گوشه که طعنه و کنایه های هر لحظه شان را نشنیده بگیرد، نیازمند زبانی بود که فقط سکوت کند، نیازمند چشمی بود که حق کشیها و تبعیض ها را نبیند. اگر مریض می شدیم مجبور بودیم تمام هزینه های درمان را خودمان پرداخت کنیم و اگر احتیاج به بستری شدن در بیمارستان پیدا می شد، باید اول پول پرداخت می کردیم و بعد پذیرفته می شدیم. اگر هم یک افغان مریض بود اما پول نداشت، مستحق مرگ بود.

افغانها در ایران کارت اقامت دارند که هر سال با دریافت هزینه های هنگفت توسط دولت ایران تمدید می شود اگر تنها یک سال توان پرداخت هزینه را نداشتید کزاتی برای آنها صادر نمی شد و هر لحظه احتمال اخراج از ایران وجود داشت، فرقی هم نمی کرد چند سال در ایران زندگی کرده باشی. همه اینها دست به دست هم داده بود تا آرامش را از زندگی ما در ایران بگیرد.

آری در ایران درد من درد بی وطنی بود، درد بی هوینی بود، درد من درد تبعیض بود. نمیدانم این مهاجرتها تا چند نسل دیگر ادامه خواهد داشت، نسل در نسل طعم تلخ مهاجرت را چشیده ایم، گوی ارنیه پدریمان شده است. از پدر بزرگانتان به پدرانمان، حالا از پدرانمان به ما به ارث رسیده و از آینده بی خبریم که آیا فرزندان ما هم مهاجرت راترجه خواهند کرد یا نه؟ زندگی یک مهاجر مثل خراب کردن یک ساختمان قدیمی و از نو ساختن دوباره آن است. در زندگی یک مهاجر شاید این خراب کردنها و ساختن ها بارها و بارها تکرار شود. و حالا من از ایران دست خالی نیامده ام. من خیلی چیزها با خودم به یادگار آورده ام، من موی سفید مادرم را به یادگار آورده ام، من چشمهای کم سو پدرم را به یادگار آورده ام. من غرور شکسته خواهرم را همراه دارم، من استعدادهای سرکوب شده براندرم را با خود به یادگار آورده ام و حالا که به اروپا رسیده ام با تحمل هزاران هزار سختی نوع دیگری از تبعیض را میبینم. کشور من چهل سال است در آتش جنگ و تفاق و قتله میسوزد. کودکان سرزمین من هم زیر آوارها مدفون شدند. مادران سرزمین من هم در داغ کودکانشان بر سر و صورت کوبینند. مردان سرزمین من هم تا جان در بدن داشتند با دشمن مبارزه کردند و به شهادت رسیدند. جوانان سرزمین من هم دست در دست خواهان و برادران خود آنها را از میدان های جنگ دور ساخته و آنها را به سرزمین های امن دنیا رساندند. مادران سرزمین من هم با کوله باری از خاطره ترک وطن کردند و با بدن های بیجان کودکان خود خداحافظی کردند و راهی سفر شدند، سفر به جایی که تصور می کردند تبعیض در آن نیست و به حقوق برابر انسان ها احترام گذاشته می شود. اما نمی دانستند که افغان ها حتی اینجا در یونان جزیی از جامعه انسانی به حساب نمی آیند. بشر در نظر اروپایی ها این روزها سوری ها هستند که به خاطر جنگ مثل افغانها کشور خود را رها کرده اند. نمیدانم مگر جنگ معنایهای مختلفی دارد؟ به نظر من جنگ جنگ است در هر زمان و مکانی که باشد حتی بعد از گذشت سالها... افغانها بعد از گذشتن از خطرات بسیار و تحمل سختیها حالایه سرزمینهایی رسیده اند که در آن حقوق بشر به رسمیت شناخته شده است و توقع دارند هم از طرف دولت و هم از طرف جامعه با آنها رفتاری برابر با همه انسان ها صورت گیرد، اما به نظر می رسد تصور ما از اروپا نادرست بوده و اینجا هم با افغان ها به عنوان انسان

این سوال باشد که چرا افغانهایی که سالهای سال در ایران زندگی کرده اند به سوی اروپا مهاجرت میکنند؟ دنیا، ایران را به عنوان کشوری امن می شناسند و حقیقت هم دارد. ولی یک افغان در ایران احساس امنیت نمی کند. در ایران جنگ نیست ولی افغانها در ایران با یک جنگ روحی و فکری مواجه هستند.

من در ایران به دنیا آمدم و بزرگ شدم و تحصیل کردم اما باز هم در آنجا مرا "افغانی" صدا می کنند و وقتی هم به کشور خودم برمی گردم مرا "ایرانی" صدا می کنند چون به نظر آنها شبیه ایرانی ها هستم. من در هر دو کشور بیگانه هستم و از اینکه با من مانند یک بی هویت رفتار می شود، متنفر و بیزارم. درد آور است اگر نتوانی بگویی از کجا هستی. از خودم می پرسم مقصر کیست که من هیچ هویتی ندارم؟ پدر و مادرم مقصرند؟ سیاست ایران مقصر است؟ نمی دانم.

دلم برای مادرم می سوزد، او در افغانستان به دنیا آمده، در ایران بزرگ شده و حالا به خاطر آینده فرزندانش باید باقی عمرش را در اروپا بگذراند. مادرم تجربه مهاجرت را دارد، وقتی هفده ساله بود سرزمین مادری اش را ترک کرد و به راهی کشور دیگری شد. وقتی ارتش شوروی سابق در سال 1358 به افغانستان حمله کرد، مادرم همراه خانواده اش در ایران پناه گرفت. او چیزی ندارد که یادآور دوران کودکیش باشد. او سالها از شهرش، مدرسه اش، دوستانش و پدر و مادرش دور بوده و در ایران زندگی کرده است اما هرگز مدرکی نداشته که نشان دهد ایران برای همیشه خانه او خواهد بود. او همیشه با ترس بازگشت اجباری به افغانستان زندگی کرده است.

در ایران زندگی پر از آسایشی داشتیم. ولی آرامش در زندگی مان جایی نداشت. ما با زندگی در ترس و اضطراب خو گرفته بودیم. مدرسه رفتن برای یک کودک افغان در ایران کار بسیار سختی بود و هر سال باید از مراحل مختلف وزارت آموزش و پرورش ایران می گذشتیم تا وارد مدرسه می شدیم. یاد هست روزهای ثبت نام مدرسه، سخت ترین روزهای سال برای پدرم بود. پدرم مجبور بود روزها و ساعتها پشت در اتاق های مختلف اداره آموزش و پرورش منتظر بایستد. بیشتر وقت ها هم تنها جوابی که می شنید این بود که "امسال هنوز بخشنامه ای برای ثبت نام بچه های افغان به دستمان نرسیده، چند روز دیگر منتظر باشید." و این داستان هر سال مدرسه رفتن ما بود. نمی دانستیم امسال به مدرسه می رویم یا نه. تصور کنیز چقدر برای یک بچه مدرسه ای سخت است که هر سال، یک ماه نگران این باشد که امسال به مدرسه می رود یا نه. در کنار آن ثبت نام هر کودک افغان در مدارس ایران هزینه هایی داشت که برای بیشتر خانواده های افغان سنگین و سر سام آور بود. بسیاری از کودکان افغان به خاطر نداشتن توانایی مالی از رفتن به مدرسه باز می مانند. بدتر از آن این بود که به خاطر افغان بودن اجازه ادامه تحصیل بعد از دوره دبیرستان را نداشتیم. به خاطر افغان بودن همچنین اجازه ی شرکت در المپیادهای درسی و ورزشی را نداشتیم.

اگر قصد سفر در داخل ایران را داشته ایم به اجازه نامه مخصوصی نیاز داشتیم که فقط ده روز وقت داشت و با این وجود باز هم شهرهایی بود که سفر به آن برای افغان ها ممنوع بود.

صبر، مهمترین درسی بود که یک مادر افغان می توانست به بچه های پناهنده اش بیاموزد. گاهی با همکلاسی های ایرانی مان جرو بحث می کردیم چون به ما می گفتند شما افغانی هستید و باید برگردید به کشورتان و ما با ناراحتی به خانه می رفتیم و با گریه از مادر می پرسیدیم چرا ما اینجا هستیم؟ ما کشور نداریم که برویم؟ چی وقت برمی گردیم به کشورمان؟ و مادر در حالی که چشم هایش پر از اشک بود جواب ما را می داد و ما جواب مادر را نمی فهمیدیم.

کمی بزرگتر که شدیم مادرم یک نصیحت به ما کرد: حرفهای خوب دوستانتان را با جان و دل بپذیرید و کنایه ها و طعنه هایشان را از یاد ببرید و آنها را ببخشید. مادرم به ما فهمانده بود که ما در ایران مهمان هستیم آنها « مهمانی

Γιατί οι Αφغانοί μεταναστεύουν από το Ιράν στην Ευρώπη

Της **ΜΑΧΝΤΙΕ ΧΟΣΣΑΪΝΙ**

Πολλοί μπορεί να αναρωτιούνται γιατί τόσο Αφغانοί που ζούσαν για χρόνια στο Ιράν φεύγουν από εκεί και πάνε στην Ευρώπη. Ο κόσμος θεωρεί ότι το Ιράν είναι μια ασφαλή χώρα και αυτό είναι αλήθεια, αλλά όχι αν είσαι Αφغانός. Δεν υπάρχει πόλεμος στο Ιράν, αλλά οι Αφغانοί που ζουν εκεί βιώνουν τον δικό τους ψυχολογικό και φραστικό πόλεμο.

Γεννήθηκα και μεγάλωσα στο Ιράν, αλλά ακόμα με φωνάζουν «Αφغانή» και όταν πάω στην πατρίδα μου με φωνάζουν «φρανή», επειδή δεν μιλάω με Αφغانή. Είμαι «εξωγήνη» και στις δύο χώρες και δεν αντέχω που με αντιμετωπίζουν σαν να μην έχω καμία ταυτότητα. Είναι θλιβερό αν δεν μπορείς να πεις πού ανήκεις. Αναρωτιέμαι ποιος φταίει που δεν έχω ταυτότητα. Ποιος είναι ο υπεύθυνος; Μήπως οι γονείς μου; Η μήπως αυτοί που κυβερνούν το Ιράν; Δεν ξέρω.

Λυπάμαι πάρα πολύ για τη μητέρα μου. Γεννήθηκε στο Αφγανιστάν και μεγάλωσε στο Ιράν και τώρα για το καλό των παιδιών της είναι αναγκασμένη να περάσει το υπόλοιπο της ζωής της στην Ευρώπη. Η μητέρα μου έχει ζήσει την εμπειρία της μετανάστευσης. Αφισε το σπίτι της και πήγε σε άλλη χώρα, όταν ήταν μόλις 17 ετών. Όταν ο στρατός της πρώην Σοβιετικής Ένωσης επιτέθηκε στο Αφγανιστάν το 1980, η μητέρα μου ακολούθησε την οικογένειά της που βρήκε καταφύγιο στο Ιράν. Δεν έχει τίποτα που να της θυμίζει την παιδική της ηλικία, ήταν μακριά από την πατρίδα, τους φίλους της, το σχολείο, τους γονείς της για πολλά χρόνια. Πέρασε την περισσότερη ζωή της στο Ιράν, αλλά ποτέ δεν είχε κάποιο έγγραφο που να αποδεικνύει ότι το Ιράν θα ήταν για πάντα το σπίτι της. Ζούσε συνεχώς με το φόβο της απέλασης πίσω στο Αφγανιστάν.

Η ζωή στο Ιράν μπορεί να ήταν άνετη, αλλά όχι και ειρηνική. Ζούσαμε μες στο άγχος και το φόβο. Ήταν τόσο δύσκολο για τα παιδιά απ' το Αφγανιστάν να τα δεχτούν σε σχολείο στο Ιράν. Κάθε χρόνο έπρεπε να περάσουμε από χίλια κύματα στο υπουργείο Παιδείας στο Ιράν. Θυμάμαι ότι ήταν η πιο δύσκολη περίοδος του χρόνου για τον πατέρα μου, γιατί έπρεπε να πάρει πολλές φορές στο υπουργείο και να σταθεί στην ουρά για ώρες, αφού οι υπάλληλοι συνήθιζαν να λένε: «Δεν μας έχουν επιτρέψει ακόμα να κάνουμε εγγραφές σε παιδιά Αφγανών γι' αυτή τη χρονιά, γι' αυτό πρέπει να έχετε υπομονή», και το ίδιο συνέβαινε κάθε χρόνο. Δεν ξέραμε αν εκείνη τη χρονιά θα πηγαίναμε στο σχολείο ή όχι. Φαντάσου πόσο δύσκολο είναι για ένα παιδί Δημοτικού να βρίσκεται σε κατάσταση αβεβαιότητας για ένα μήνα το χρόνο για το αν θα πάει σχολείο. Επιπλέον, κοστίζει πολύ για κάθε παιδί από το Αφγανιστάν να πάει στο σχολείο. Πολλά παιδιά δεν είχαν την οικονομική δυνατότητα να πάνε...

Επίσης, μόνο και μόνο επειδή ήμασταν Αφγανοί, δεν μπορούσαμε να συνεχίσουμε την εκπαίδευσή μας μετά το Λύκειο. Ούτε μας επιτρεπόταν να συμμετάσχομε σε εκπαιδευτικές και αθλητικές Ολυμπιάδες. Αν θέλαμε να ταξιδέψουμε μέσα στο Ιράν, χρειαζόμασταν συγκεκριμένη άδεια, η οποία είχε ισχύ μόλις 10 ημέρες, και επίσης υπήρχαν πόλεις που ήταν απαγορευμένες για τους Αφγανούς. Η υπομονή ήταν το πιο χρήσιμο μάθημα που μπορούσε να διδάξει μια Αφغانή μητέρα στα παιδιά της. Κάποιες φορές τσακωνόμασταν με τους Ιρανοί συμπαθές μας, οι οποίοι μας έλεγαν: «Γιατί δεν πας πίσω στη χώρα σου, Αφغانέ;»

Βάζαμε τα κλάματα, τρέχαμε στην αγκαλιά της μητέρας μας και τη ρωτούσαμε «Γιατί είμαστε εδώ; Δεν έχουμε πατρίδα να πάμε;». Και η μητέρα μου συνήθιζε να απαντάει, με μάτια γεμάτα δάκρυα, αλλά εμείς δεν μπορούσαμε να καταλάβουμε.

Όταν μεγάλωσαμε, η μητέρα μου μας έδωσε μια συμβουλή: «Δέξου τα καλά λόγια από τους φίλους σου με όλη σου την καρδιά και μη δίνεις σημασία στα κακά λόγια ή στους κλεσσαμούς, και συγχώρεσέ τους». Οσο περνούσε ο καιρός, μας έμαθε ότι στο Ιράν ήμασταν επισκέπτες και μάλιστα ανεπιθύμητοι. Οι Αφغانοί πρόσφυγες στο Ιράν δεν επιτρεπόταν να αγοράσουν σπίτι ή αυτοκίνητο. Για τους Αφγανούς δεν ήταν καν δυνατό να αγοράσουν μία φτηνή κάρτα SIM στο όνομά τους. Έπρεπε να ζητησουμε από κάποιον γνωστό μας Ιρανό να αγοράσει την κάρτα για μας και τις περισσότερες φορές αρνιόταν, γιατί αυτό που οι Ιρανοί είχαν διδαχθεί ήταν να μην υποστηρίχουν τους Αφγανούς φίλους τους.

Οι Αφغانοί συνήθιζαν να κάνουν τις πιο βαριές δουλειές στο Ιράν, αλλά όλα τα Μέσα κατηγορούσαν τους Αφγανούς για το ποσοστό ανεργίας στο Ιράν. Κατηγορούσαν τους Αφγανούς πρόσφυγες για οποιοδήποτε κοινωνικό και οικονομικό πρόβλημα της χώρας.

Θα χρειαζόμαστε ένα κομμάτι για να μην

Λίγα λόγια για μένα

ΕΙΜΑΙ Η ΜΑΧΝΤΙΕ. Η μοίρα το ήθελε να γεννηθώ στο Ιράν και να πάω εκεί σχολείο, αλλά είμαι Αφغانή. Ξεκίνησα να γράφω μικρές ιστορίες όταν ήμουν έφηβη. Ήρθα στην Ελλάδα ως πρόσφυγα πριν από ένα χρόνο. Δεν ήξερα ότι θα μπορούσα να ακολουθήσω τα όνειρά μου στο κέντρο φιλοξενίας προσφύγων εδώ στην Ελλάδα. Παρ' όλα τα προβλήματα που έχω αντιμετωπίσει μέχρι τώρα, είμαι ευτυχισμένη που έχω την ευκαιρία να μεγαλώσω εδώ, στην Ελλάδα. Ένα από τα πιο σημαντικά πράγματα που έμαθα, είναι ότι αν θές να συνεχίσεις και να αφήσεις το παρελθόν πίσω, δε μπορεί να σε σταματήσει τίποτα. Σπουδάζω ΜΜΕ στο Πάντειο Πανεπιστήμιο ως παρατηρήτρια για τιν ώρα.

.....
 مهدیه هستم. یک دختر افغان. از قضا روزگار متولد ایران، دارای دیپلم ادبیات، از سنین نوجوانی شروع کردم به نوشتن داستانهای کوتاه، سال گذشته همراه خانواده ام تصمیم به مهاجرت گرفتیم و راهی شدیم، اما هرگز فکر نمی کردم استارت آرزوها و خواسته هایم در یکی از کمپهای یونان بخورد و با تمام غصه هایی که دارم خوشحالم که توانستم در فضای کمپ رشد کنم و یکی از مهمترین درس هایی که با زندگی در کمپ گرفتم این بود که اهل رشد که باشی شرایط برایت بی معنا میشود. در حال حاضر هم دانشجوی مهمان رشته مدیا در دانشگاه پادیو هستم

اکووسεις τις κατηγορίες και τους κλεσσαμούς, θα χρειαζόσουν ένα άφουνο στόμα και τυφλά μάτια για να μην δεις όλες τις διακρίσεις.

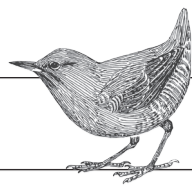
Ος Αφغانός πρόσφυγας στο Ιράν έπρεπε να πληρώνεις όλα τα έξοδα μόνος σου αν αρρώσταιες. Αν χρειαζόταν να πας στο νοσοκομείο, για να σε δεχτούν έπρεπε να πληρώσεις, και αν δεν είχες καθόλου χρήματα, θα προτιμούσεις να πεθάνεις εκεί. Ακόμη κι αν είχες ζήσει για χρόνια στο Ιράν, κάθε χρόνο έπρεπε να πληρώσεις για να ανανεώσεις τα χαρτιά σου και αν δεν μπορούσες να πληρώσεις, κινδύνευες να σε απελάσουν στο Αφγανιστάν, ανεξάρτητα από το πόσο καιρό έμενες στο Ιράν. Όλα αυτά τα προβλήματα πήραν μακριά τη γαλήνη από τη ζωή μας.

Είχα την ατυχία να είμαι πρόσφυγας όλη μου τη ζωή, στο Ιράν. Είχα την ατυχία να μου συμπεριφέρονται σαν να μην έχω ταυτότητα, είχα την ατυχία να μου φέρονται πάντα λες και ήμουν εξωγήινος. Δεν ξέρω για πόσο ακόμα θα είμαστε πρόσφυγες. Η ζωή ενός πρόσφυγα είναι γεμάτη πόνο, και για χρόνια αυτή είναι η μόνη ζωή που έχουμε ζήσει. Μοιάζει σαν κληρονομιά, που πήγε από τον παππού μου στον πατέρα μου και από τον πατέρα μου σε μένα και δεν ξέρω πόσες γενιές ακόμα θα περνάνε αυτό το βασανιστήριο. Το να ζεις σαν πρόσφυγας είναι σαν να γκρεμίζεις ένα κτίριο και να το χτίζεις πάλι, ξανά και ξανά, και κάποιιο πρόσφυγες έχουν χτίσει και γκρεμίσει πολλές φορές.

Παρ' όλα αυτά, δεν έφυγα από το Ιράν με άδεια χέρια. Πήρα μαζί μου πολλά πράγματα. Πήρα μαζί με τις άσπρες τριχές της μητέρας μου, τα αδύναμα μάτια του πατέρα μου και την τσακισμένη περπατάνια του αδερφού μου. Τώρα που είμαι στην Ευρώπη, έπειτα από πολλές φρικτές δοκιμασίες, αντιμετώπιζω έναν άλλο χωρισμό. Η χώρα μου είναι τυλιγμένη στις φλόγες του πολέμου, της προκατάληψης, της δικαιοσύνης και της αναταραχής τα τελευταία σαράντα χρόνια. Τα παιδιά της χώρας μου κάρκιν ζωντανά. Οι μητέρες της χώρας μου πνευθούν το θάνατο των παιδιών τους. Οι μπαμπάδες της χώρας μου πάλεψαν με τον εκθρόνο και είναι και αυτοί νεκροί. Οι νέοι άνθρωποι της χώρας μου έφυγαν μακριά με τις μητέρες τους, τους μικρούς τους αδελφούς και τις αδελφές για να σώσουν τη ζωή τους. Οι μητέρες μας άφησαν τα γεμάτα αναμνήσεις σπίτια τους. Ονειρεύτηκαν να πάνε σε έναν τόπο όπου οι άνθρωποι θα σέβονταν τα ανθρώπινα δικαιώματα, κάπου που δεν θα υπήρχαν διακρίσεις, όμως δεν ήξεραν ότι, ακόμα και εδώ στην Ελλάδα, οι Αφغانοί δεν υποστηρίζονται σαν μέρος της ανθρώπινης κοινότητας. Για τις ευρωπαϊκές αρχές, μόνο οι Σύριο πρόσφυγες είναι πρώτης τάξης άνθρωποι. Οπως κι εμείς έτσι και αυτοί έφυγαν από τη χώρα τους εξαιτίας του πολέμου, γι' αυτό αναρωτιέμαι αν ο πόλεμος έχει διαφορετικό πρόσωπο σε κάθε χώρα. Πιστεύω πως ο πόλεμος παντού πόλεμος είναι.

Περάσαμε από πολλούς κινδύνους και ρισκάρουμε τη ζωή μας για να φτάσουμε σε μια χώρα στην οποία περιμέναμε να μας αντιμετωπίσουν με ανθρωπιά τόσο η κυβέρνηση όσο και η κοινωνία. Είχαμε ακούσει πολλά για την αναγνώριση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Αλλά μας συμπεριφέρθηκαν τελείως διαφορετικά. Συνειδητοποιήσαμε ότι ακόμα και για την Ευρώπη είμαστε δεύτερης τάξης άνθρωποι. Και επιπλέον από τη στιγμή που δεν είμαστε μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης δεν μπορούμε να υποστηρίξουμε τα δικαιώματά μας.

Δεν έχω τη δύναμη να δώσω όνομα σε όλο αυτό και να γράψω άλλο...

Μουσουλμάνες στην Ευρώπη

Της **ΜΑΧΝΤΙΕ ΧΟΣΣΑΪΝΙ**

Ακατάληπτες φωνές, μουρμουρητά, βαριά βλέμματα. Δεν μπορώ να τα καταλάβω όλα αυτά. Κάνεις πίσω και αναρωτιέμαι γιατί. Πώς νιώθεις για μένα; Τι έρχεται στο μυαλό σου όταν βλέπεις τα ρούχα μου, τη μαντίλα μου; Κάθε φορά που παρατηρώ πολύ προσεκτικά τους ανθρώπους, ανακαλύπτω και κάτι καινούργιο.

Οι άνθρωποι με κοιτούν περίεργα. Διαφορετικά. Δεν καταλαβαίνω τη γλώσσα σας αλλά το βλέπω στα μάτια σας. Η γλώσσα που μιλούν τα μάτια και το πρόσωπο είναι παντού κοινή. Βλέπω συμπόνια και συμπάθεια στα μάτια κάποιων και απέκθεια στα μάτια άλλων. Όταν κρατάτε απόσταση από μένα, νιώθω σαν να έχω κάποια μεταδοτική αρρώστια και είναι πολύ σκληρό να σου φέρονται σαν να είσαι άρρωστος χωρίς να είσαι. Κάποιοι από σας πιάνετε την τσάντα σας όταν με βλέπετε και αναρωτιέμαι αν φοβάστε ότι θέλω να κλέψω επειδή είμαι έτσι ντυμένη. Όταν το συνειδητοποιώ, φοβάμαι να μω στο λεωφορείο ή στο μετρό. Όταν είμαι στο λεωφορείο, προσπαθώ να σας δείχνω τα χέρια μου. Κρατάω τα χέρια μου απασχολημένα με κάτι για να σας καθουσάσω ότι δεν είμαι κλέφτρα, είμαι απλά ένας άνθρωπος που φοράει μαντίλα.

Όταν κατεβαίνω από το λεωφορείο, παίρνω μια βαθιά ανάσα και περπατάω κουρασμένη και με ραγιαμένη καρδιά. Μερικές φορές με κοιτάζετε με μεγάλη περιέργεια επειδή φοράω αυτά τα ρούχα. Είναι σίγουρη ότι σας αρέσουν τα δικά σας ρούχα και νιώθετε άνετα με αυτά. Κι εγώ έτσι νιώθω με τα δικά μου ρούχα, γι' αυτό θα ήθελα να με αποδέχεστε έτσι και να σέβεστε την επιλογή μου γι' αυτή την ενδυμασία. Είναι σημαντικό να εκτιμάς τους ανθρώπους γι' αυτό που διάλεξαν οι ίδιοι να είναι, χωρίς να τους ζητάς να γίνουν σαν κι εσένα.

Κάποιοι από σας χαμογελάτε όταν με βλέπετε και αυτό το χαμό-

γελο αλλάζει τα πάντα μέσα μου. Αμέσως γαληνεύει την ψυχή μου και διώχνει όλες τις αρνητικές σκέψεις. Κάποιες φορές το κοριτσάκι σας με κοιτάει από το καρότσι και σεσείς στέκεστε μπροστά μου για να το προστατεύσετε από μένα, ίσως νομίζοντας ότι θα δει εφιάλτες το βράδυ, εξαιτίας της εμφάνισής μου.

Θυμάμαι μια φορά έναν ψηλό άντρα ο οποίος έμοιαζε πολύ θυμωμένος, φώναζε και ούρλιαζε σε μια μικρή ομάδα γυναικών προσφύγων μουσουλμάνων με μαντίλα. Δεν ήξερα τι έλεγε, αλλά φαντάζομαι πως μας καταριόταν, χρησιμοποιώντας τις χειρότερες βρισιές που ήξερε. Ημουν σοκαρισμένη. Δεν ήξερα τι να κάνω, προσπαθούσα να σκεφτώ τι θα έπρεπε να κάνω σε περίπτωση που επιχειρούσε να μας επιτεθεί. Δεν το μούσα να κάνω βήμα. Ενίωσα τόσο τρομαγμένη, γιατί έμοιαζε

παρανοϊκός και ένιωσα ευγνωμοσύνη για σένα εκείνη τη στιγμή. Διάβασες το φόβο στα μάτια μου, έτρεξες σε μένα και στάθηκες μπροστά μου σαν ασπίδα για να με σώσεις, και με έσωσες. Σου είμαι πραγματικά ευγνώμων για τη βοήθειά σου.

Η μόνη κενή θέση στο λεωφορείο είναι δίπλα μου. Ο τρίχρονος γιος σου με κοιτάζει. Κι εκείνος νιώθει ότι είμαι διαφορετική. Τον βλέπεις να κάτσει δίπλα μου, εκείνος αμέσως βάζει τα κλάματα πινακίζοντας τον εαυτό του να έρθει στο μέρος σου. Τον παίρνεις στην αγκαλιά σου και τον σουκαζεις, τον σπώνεις και με ένα πολύ όμορφο χαμόγελο, κάθεται δίπλα μου. Το παιδί σου τώρα κάθεται δίπλα μου και νιώθει ασφαλές στην αγκαλιά σου, κι εγώ νιώθω ανακουφισμένη και γαλήνη, αφού με αντιμετώπισες χωρίς να έχει για σένα σημα-

Μερικές φορές με κοιτάζετε με μεγάλη περιέργεια επειδή φοράω αυτά τα ρούχα. Είμαι σίγουρη ότι σας αρέσουν τα δικά σας ρούχα και νιώθετε άνετα με αυτά. Κι εγώ έτσι νιώθω με τα δικά μου

σία το πως είμαι ντυμένη.

Μερικοί από εσάς μας φέρεστε τόσο καλά και πραγματικά σας θαυμάω γι' αυτό. Όπως μια φορά που είχα πάει στο σουπερ μάρκετ για ψώνια. Κατά λάθος πήρα χοιρινό κρέας και το έβαλα στο καλάθι μου. Ηρθες κοντά μου χαμογελώντας μου φιλικά και μου έδειξες ότι ήταν χοιρινό. Με κάνει τόσο χαρούμενη το γεγονός ότι είστε ενημερωμένοι για τη θρησκεία μου, που ξέρετε ότι πρέπει να απέχω από κάποιες τροφές λόγω των πεποιθήσεών μου και νοιάζεστε για μένα.

Εκτιμώ πολύ αυτή τη συμπεριφορά και ελπίζω ότι κάποιοι άνθρωποι που μας αντιμετωπίζουν σαν να μην είμαστε κι εμείς άνθρωποι όπως εσείς, να διαβάσουν αυτό το απόσπασμα και να αλλάξουν τον άποψή τους για εμάς, τις μουσουλμάνες.

Αحاسάτ یک زن مسلمان در بدو ورود به یک کشور اروپایی

مهديه حسیبی

صداهای نامفهوم، صدای پیچ، نگاه های متفاوت، معنای هیچکدام را به درستی درک نمیکنم، کمی از من فاصله میگیری. حیران مانده ام. دلیل کارت را نمیدانم. تو راجع به من چه فکری میکنی؟ پوشش من، نوع حجاب من برای تو چه معنایی میتواند داشته باشد. وقتی به آدم های اطرافم با توجه بیشتری نگاه می کنم، چیز های تازه ای کشف میکنم. نگاههای آدمهای اطرافم به من متفاوت است. هر چند زبانم با زبانتان یکی نیست ولی حالات چهره تان برای من بیانگر خیلی چیز هاست. فکر میکنم حالت چهره انسانها در سراسر دنیا دارای یک زبان مشترک است. من در نگاه بعضی از شما حس ترحم و دلسوزی میبینم. در نگاه بعضی از شما حس تنفر را میبینم. وقتی از من فاصله میگیری احساس انسانی را پیدا میکنم که مبتلا به یک بیماری و آگیر دار است و چه دردناک است که بیمار نیستی ولی مردم با تو مانند یک مریض رفتار می کنند. بعضی شما با دیدن کیف خود را محکمتر بغل میکنید. و من حیرت می کنم از اینکه شما با دیدن نوع پوشش من احساس کردید من دزد هستم؟ با دیدن این حرکتتان از سوار شدن به اتوبوس و مترو احساس ترس دارم. هنگام سوار شدن در مترو یا اتوس سعی در نشان دادن دستانتان به شما دارم تا مطمئن شوید نزد نیستم بلکه یک انسان عادی هستم که حجاب دارد. با پیاده شدن از مترو یا اتوبوس نفس راحتی میکشم و با دستانتان ناتوان و قلبی شکسته به راهم ادامه میدهم. گاهی از روی کنجکاوی نگاهم می کنی فقط به این دلیل که پوشش من متفاوت است.

مطمئن هستم تو لباسی را که پوشیده ای دوست داری و در آن احساس راحتی می کنی، من هم همین احساس را با روسری و لباس بلند دارم، پس تو باید مرا همانطور که هستم ببگیری و به پوشش من احترام بگذاری. خیلی مهم است که مردم را همانطور که هستند دوست بداری، همانطور که دوست دارند دیده شوند، بدون اینکه از آنها بخواهی مانند تو باشن.

بعضی از شما وقتی مرا میبینید لبخند می زنید و این لبخند همه چیز را برای من تغییر می دهد. این لبخند تا عمق جان من نفوذ می کند و همه افکار منفی را از وجود بیرون می برد. گاهی دخترک کوچک داخل کالسکه به من خیره می شود و تو روبروی من می ایستی تا مرا ببیند، شاید فکر میکنی به خاطر وضعیت پوشش من شگفتی می بینی.

یادم هست یک بار یک مرد قد بلند و بزرگ که خیلی عصبانی به نظر می رسید، بر سر یک گروه کوچک زنان مهاجر مسلمان باحجاب فریاد می کشید. نمی دانم چی می گفت ولی حدس می زنم که به ما لعنت و نفرین می گفت و همه فحش هایی را که بلد بود نثار ما میکرد. شوک زده شده بودم و نمی دانستم اگر به ما حمله کند چکار باید بکنیم. حتا جرات نمی کردم تکان بخورم. ترسیده بودم چون خطرناک به نظر می رسید و مست بود و من سپاسگزار تو هستم که در آن لحظه به کمک آمدی. تو ترس را در چشمهای من خواندی، به طرفم آمدی و مثل یک سپر مقابل من ایستادی و مرا نجات دادی. من قدر دان کمکت هستم.

تنها صندلی خالی اتوبوس کنار من است. پسر سه ساله تو به من نگاه می کند. او هم احساس کرده که من متفاوت به نظر می رسم. او را پهلوی من می نشانی و او بلافاصله شروع به گریه می کند و خودش را به طرف تو می کشد. او را بغل می کنی و و آرامش می کنی و بعد او را بلند می کنی و با لبخندی زیبا کنار من می نشینی. کودکت حالا کنار من و روی زانوی تو احساس امنیت می کند و من احساس آرامش می کنم، چون تو با مانند یکی از خودت رفتار کردی و به نوع پوشش من توجه نکردی.

رفتار بعضی از شما با من بسیار خوب است و من آن را تحسین می کنم. یک روز در فروشگاه مشغول خرید هستم بی آنکه متوجه شوم اشتباها گوشت غیر حلالی در بسته خرید خود بر داشته ام. با لبخندی به سویم میایی مرا متوجه اشتباهم میکنی و من خوشحال از اینکه تو در مورد دین من اطلاعاتی داری. تو میدانی چیز هایی وجود دارد که من به خاطر عقاید نباید آن ها را بخورم و اینکه تو به فکر من هستی.

از رفتاری که با من داشتی باز هم سپاسگزارم و امیدوارم کسانی که نگاه درستی به من ندارند این نوشته را بخوانند و فکرتان را در مورد یک زن مسلمان تغییر دهند.

PHOTO: DREAMSTIME

By **MAHDIE HOSSAINI**

A Muslim woman in Europe

Unclear voices, murmuring, intense stares. I cannot understand all these. You keep your distance from me and I wonder why. How do you feel about me? What comes into your mind when you see my clothes, my hijab?

Every time I watch people closely, I discover new things. People look at me in a weird way. Differently. I don't understand your language but I can see it in your eyes. The language of the eyes and the face is the same everywhere. I can see compassion and sympathy in some eyes and hatred in others. When you try to keep away from me, I feel as if I have a contagious disease. It is painful to be treated as a sick person when you are not sick.

Some of you hold your hand-

bags tightly when you see me and I wonder if you think that I'm a thief because of how I am dressed. When I see this, I am scared to get on the bus or on the subway. When I'm on the bus, I try to show my hands to you. I keep my hands busy, to reassure you that I'm not a thief but a simple human being wearing a hijab. When I get off the bus, I take a deep breath and walk away with tired hands and a broken heart. Sometimes you look at me with curiosity just because of my scarf and clothing.

I'm sure you like your clothes and you feel good in them. I feel the same about my robe and hijab, so you should accept me the way I am and respect my choice of clothing. You should appreciate people and their choice of at-

tire without asking them to look like you.

Some of you are smiling when you see me and this smile changes everything for me. It goes deep into my soul and takes away all the negative thoughts in me. Sometimes your little girl in the stroller is looking at me and you stand in front of her to block her view of me. Perhaps you think that she will nightmares because of my appearance.

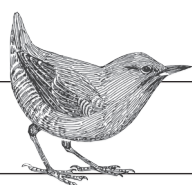
I remember once a big, tall man who looked very angry. He was screaming and shouting at a small group of Muslim refugee women wearing the hijab. I don't know what he was saying but I guess he was cursing at them, using every insult he knew. I was shocked. I didn't

know what to do, I was trying to think what I would do if he were to attack us. I froze and didn't dare move. I felt scared because he looked deranged and I was grateful to you at that moment. You read the fear in my eyes, you ran to me and stood in front of me like a shield, and you saved me. I am thankful for your help.

The only free seat on the bus is beside me. Your three-year-old son is looking at me. He also feels that I look different. You put him beside me, immediately he starts crying and squeezing himself towards you. You take him in your arms and you calm him, you lift him up and you sit beside me with a beautiful smile. Your child feels safe sitting beside me on your knees

and I feel relieved and at peace because I have been treated like one of you.

Some of you treat us so nicely and I admire you for that. Once, I was shopping in a supermarket. I took a piece of pork meat by mistake and I put it in my basket. You came to me with a friendly smile and you pointed out to me that it was pork. It makes me so happy that you know about my religion, that you are aware that I must abstain from certain foods because of my beliefs and that you care about me. I appreciate your behaviour and I hope some people who think we are not human beings like you, will read this piece and change their minds and their views toward us, Muslim women.

Αرزوی شما چیست?

Αين سوال را با دها نفر از پناهندگان در میان گذاشتم. مردان و زنانی که زندگی شان را به خطر انداختند تا آینده ای نو را بنا کنند.

من هم آرزوهای خوبی داشتم. وقتی خانواده ام تصمیم گرفتند به اروپا مهاجرت کنند احساس می کردم رویاهایم به زودی به حقیقت خواهد پیوست.

اما به نظر می رسد که سیاست مداران اروپایی نمی خواهند به پناهندگان افغان به همان چشمی که به دیگر پناهیجویان از کشورهای جنگ زده نگاه می کنند، ببینند. برخی از کشورهای اروپایی حتی شروع به باز فرستادن پناهیجویان افغان به کشورهایشان نموده اند. این چیزی است که باعث ناامیدی و دلزدگی راجع به رسیدن به آرزوهایمان می شود. نمی دانم فردا چه سرنوشتی در انتظارمان خواهد بود. ما در شرایط بی ثباتی زندگی می کنیم.

زندگی سخت است. ما خسته شده ایم. ما دلواپس آینده ی نامعلوم خود هستیم. وقتی می بینم پدر و مادرم هر روز پیرتر می شوند و موهای سفید بیشتری بر سرشان می بینم، احساس ناامیدی و شکست می کنم.

به نظر می رسد دنیا قادر به درک ما نیست. اما من هنوز هم رویایی دارم.

رویای من یک جهان پر از صلح و بدون مرز است

آرزوی شما چیست؟ روبرو شدن با این سوال در حال حاضر برای من بسیار مشکل است. ما آرزوهای و برنامه های مشخص برای زندگی داشتیم. ما سرزمین خود را ترک کردیم و به سمت اروپا آمدیم تا به آرزوهای مان برسیم. امیدوار بودیم زندگی آرامی داشته باشیم، امنیت داشته باشیم، درس بخوانیم و داشته باشیم. ما رویه پرداز می کردیم، برای خودمان هدف تعیین کردیم و از کشورمان بیرون آمدیم تا آینده خود را بسازیم. اما حالا می خواهم با شما از رویاهایی بگویم که تبدیل به سراب شده است و از آرزوهای که تبدیل به رنج و درد شده اند. می خواهم از روزهای بی پایان و دردناکی بنویسم که یکی پس از دیگری می آیند و می گذرند، همانطور که ما از رویاهایمان دور و دورتر می شویم. دل های ما شکسته است، زندگی سخت است و گذشته از ارمان می دهد. آینده نامعلوم است. ما از تظاهر به خوب بودن خسته شده ایم. هیچکس ناامیدی، قلب های شکسته، احساسات و تنهایی و محرومیت ما را درک نمی کند.

من برای همه مردم رنج دیده و ستم کشیده کشورم و برای همه پناهندگان دنیا آرزوی پایان رسیدن دردها و رنج ها و آوارگی ها را دارم و از چند نفر دیگر هم که در کمپ اسخینستوس زندگی می کنند، آرزوهایشان را پرسیدم

نجمیا: آرزویم داشتن یک هویت است، هویتی که این فرصت را به من بدهد تا در زندگی پیشرفت کنم و به آرزوهایم برسم. آرزوی من زندگی در دنیایی بدون جنگ و خونریزی است، آرزوی من دنیایی بدون مهاجر و سیم خاردار است. آرزوی من دنیایی آزاد و بدون مرز است.

خاطره ۳۰ ساله: آرزویم این است که در راه قاچاق به سمت صربستان اتفاق بدی برای بچه ها و خانواده ام نیفتد

نسیمه ۴۷ ساله: آرزویم این است که بچه هایم به مقصدشان برسند و خوشبختی و موفقیت را در زندگی آنها ببینم.

رومینا ۲۷ ساله: آرزویم این است که هر چه زودتر به آلمان برسیم و آینده خود را در آنجا بسازیم.

صدیقه: آرزویم این است که هر چه زودتر شوهرم را ببینم

زری ۳۰ ساله: آرزویم این است که زندگی آرامی داشته باشم زودتر از این وضعیت نجات پیدا کنم

فاطمه ۲۹ ساله: آرزویم این است که خانواده از هم جدا افتاده ام، دوباره دور هم جمع شوند

سمیرا ۱۶ ساله: آرزویم یک زندگی خوب و یک خانواده همیشه خوشحال است

فرانگیز ۱۶ ساله: آرزویم این است که این قدر پول داشته باشم تا دیگر احتیاج به کمک هیچ کس نداشته باشم

نسیمه ۲۵ ساله: آرزویم این است که دخترم مریضم هر چه زودتر خوب شود و دوباره سلامتی و خوشحالی را ببینم.

یگانه ۱۱ ساله: آرزویم این است که مرز دوباره به روی همه مهاجران باز شود

روح الله ۱۴ ساله: آرزویم این است که خانواده ام دوباره دور هم جمع شوند

حامد ۲۱ ساله: آرزویم این است که والیبالیست مشهوری بشود

محمد: آرزویم این است که در کشورم صلح برقرار شود و یک روز دوباره به کشورمان برگردیم

محمدرضا ۱۸ ساله: آرزویم این است که فوتبالیست مشهوری شوم و خانواده ام دوباره دور هم جمع شوند.

همه پناهندگان و مهاجرانی که اینجا هستند، زن و مرد، پیر و جوان یک آرزوی مشترک دارند؛ اینکه این روزهای سخت به پایان برسد و امیدوارند بتوانند در کشوری امن و آرام یک زندگی جدید را شروع کنند.

Της **NATZMIA ΧΟΨΣΑΪΝΙ**

Είχα κι εγώ πολλά όνειρα. Όταν η οικογένειά μου αποφάσισε να πάει στην Ευρώπη, σκέφτηκα πως τα όνειρά μου θα γίνονταν πραγματικότητα. Το όνειρό μου ήταν να ζήσω ειρηνικά και με ασφάλεια, να μπορέσω να συνεχίσω τις σπουδές μου και να έχω μια ταυτότητα. Ηθέλα να ζήσω χωρίς φόβο όπως οι άνθρωποι που ζουν σε χώρες με ειρήνη. Αλλά φαίνεται πως η πολιτική της Ευρώπης δεν βλέπει τους Αφγανούς με τον ίδιο τρόπο που βλέπει τους πρόσφυγες από χώρες σε εμπόλεμη ζώνη.

Κάποιες χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης ξεκίνησαν να απελαύνουν Αφγανούς πρόσφυγες πίσω στο Αφγανιστάν. Αυτό είναι κάτι το οποίο μας κλέβει κάθε ελπίδα για το μέλλον και τα όνειρά μας. Δεν ξέρουμε τι θα μας συμβεί. Ζούμε σε αβέβαιες συνθήκες καθημερινά. Η ζωή είναι πολύ δύσκολη και είμαστε εξαντλημένοι. Ανυποχούμε έντονα για το μέλλον μας.

Βλέποντας τους γονείς μου να γερνάνε, και τα μαλλιά τους μέρα με τη μέρα να έχουν όλο και περισσότερες άσπρες τρίχες, νιώθω διαλυμένη και πετημένη. Μοιάζει σαν ο κόσμος να μη μας καταλαβαίνει. Αλλά ακόμα έχω όνειρα. Το όνειρό μου είναι ένας ήσυχος κόσμος χωρίς σύνορα.

Ποιο είναι το όνειρό μου; Είναι πολύ δύσκολο να απαντήσω σε αυτή την ερώτηση αυτή τη στιγμή. Είχαμε όνειρα και πλάνα για τη ζωή μας. Αφίσαμε την πατρίδα μας και μεταναστεύσαμε στην Ευρώπη για να «συναντήσουμε» τις ευχές μας. Ελπίζαμε να έχουμε μια ζωή με ειρήνη, ασφάλεια και δυνατότητα για εκπαίδευση και να βρούμε μια ταυτότητα. Ονειρευόμασταν, βάλαμε στόχους και φύγαμε από τη χώρα μας για να χτίσουμε το μέλλον μας. Αλλά θέλω να σας μιλήσω γι' αυτά τα όνειρα που μάλλον ήταν μια οφθαλμαπάτη, για τις φιλοδοξίες μας που μετατράπηκαν σε έναν εφιάλτη. Θέλω να γράψω γι' αυτές τις ατελείωτες, εξοντωτικές

Σκίτσο της Νάτζμια Χοσσαϊνί: Το όνειρό μου

Τα όνειρά μας

Ποιο είναι το όνειρό σου; Κάναμε αυτή την ερώτηση σε δέκα πρόσφυγες στην Ελλάδα. Αντρες και γυναίκες που ρίσκαραν τη ζωή τους για ένα καλύτερο αύριο. Η απάντηση στην ερώτηση αυτή τις περισσότερες φορές ήρθε με σιωπή και λύπη.

μέρες που περνάνε η μία μετά την άλλη, απομακρύνοντάς μας όλο και περισσότερο από τα όνειρά μας. Η καρδιά μας έχει σπάσει, η ζωή είναι σκληρή, το παρελθόν μάς στοιχειώνει. Το μέλλον είναι αβέβαιο. Έχουμε κουραστεί να προσποιούμαστε ότι όλα είναι καλά. Κανείς δεν καταλαβαίνει την απελισία μας, τη ραγισμένη καρδιά και τα συναισθηματά μας, τη μοναξιά και τη στέρηση.

Κάνω ευχές για τους καταπιεσμένους συμπατριώτες μου και όλους τους πρόσφυγες του κόσμου και έχω ρωτήσει αρκετούς ανθρώπους εδώ στο Σχιστό ποιες είναι οι ευχές τους.

Νατζμέ: Εύχομαι να βρω μια νέα ταυτότητα, μία ταυτότητα που θα μου δώσει τη δυνατότητα να προχωρήσω στη ζωή μου και να κυνηγήσω τα όνειρά μου.

Ονειρεύομαι να ζήσω σε έναν κόσμο χωρίς πόλεμο και αίμα, έναν κόσμο χωρίς πρόσφυγες και αγκαθωτά συρματοπλέγματα. Ονειρεύομαι έναν ελεύθερο κόσμο χωρίς σύνορα.

Χατερέ, 30 ετών: Εύχομαι να μη συμβεί τίποτα κακό στην οικογένειά μου και στα παιδιά μου στο δρόμο μας για τη Σερβία.

Νασιμέ, 47 ετών: Εύχομαι να δω τα παιδιά μου να βρίσκουν το δρόμο τους και να έχουν μια καλή και επιτυχημένη ζωή.

Ρομίνα, 27 ετών: Εύχομαι να μπορούσαμε να πάμε στη Γερμανία το συντομότερο δυνατό και να ξεκινήσουμε μια νέα ζωή εκεί.

Σεντιγκέ: Εύχομαι να δω τον άντρα μου σύντομα.

Ζαρί, 30 ετών: Ονειρεύομαι μια ζωή με ειρήνη και να βγω γρήγο-

ME LENE NATZMIA

Χοσσαϊνί. Είμαι από το Αφγανιστάν. Γεννήθηκα στο Ιράν και έχω τελειώσει το Λύκειο. Σπουδάζω τέχνες στο Πάντειο Πανεπιστήμιο στην Ελλάδα και στο μέλλον θέλω να γίνω γραφίστρια ή παρουσιάστρια τηλεόρασης.

من نجمیا حسینی هستم. اهل افغانستان و متولد ایران. تا کلاس دوازده درس خواندم و یک سال می شود به همراه خانواده ام در یونان زندگی می کنم. در حال حاضر مشغول تحصیل رشته هنر در یکی از دانشگاه های آتن هستم. می خواهم در آینده یک گرافیسٹ مشهوریا یک مجری تلویزیونی شوم.

می‌خواهم بنویسم اما نمی دانم از کجا شروع کنم ؛ آرزوی شما چیست؟

باز هم آرزوی خود را میان این همه انتظار و دلواپسی گم کرده ایم...اما می نویسم از آرزوی خود و آرزوی هزاران مهاجر افغانی که به مدت یک سال زندگی در کمپ هنوز آرزوی خود را فراموش نکرده اند و برای محقق شدن آرزوهای خود صبر پیشه کرده اند...

ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ

Τίμ سردبیری
نجمیه حسینی
مهديه حسینی
اریسته آ پروتونوتاریو

Τίμ نویسندگان

فاطمه حسینی
فاطمه صداقت
مدینه ظفری
مهديه حسینی
نجمیه حسینی
نازیلا غفوری
پرستو حسینی
سمیرا کریمی
زهره قاسمی

Εκπαιδευτική

پرستو حسینی

Μτρτζχ فارسی و مشاور
فرهنگی:

وحید پژمان

Μτρτζχ یونانی و مشاور
فرهنگی:

یوحانا خاتسی

Alkamenous 11b
Larissis Station
Tel. 210 8846590
diktio1@gmail.com
www.ddp.org.gr

ΟΜΑΔΑ ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΞΙΑΣ
Αριστέα Πρωτονοταρίου
Νάτζμια Χοσσαϊνί
Μαχντιέ Χοσσαϊνί

ΟΜΑΔΑ ΣΥΝΤΑΞΗΣ
Φατιμέ Χοσσαϊνί
Φατιμέ Σενταγάτ
Μαντινέ Τζαφαρί
Μαχντιέ Χοσσαϊνί
Νάτζμια Χοσσαϊνί
Ναζιλά Γκαφουρί
Παραστού Χοσσαϊνί
Σαμρά Καριμί
Ζοχρέ Γασεμί

ΥΠΕΥΘΥΝΗ
ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΗΣ ΥΛΗΣ
Παραστού Χοσσαϊνί

ΔΙΕΡΜΗΝΕΑΣ ΦΑΡΣΙ/
ΠΟΛΙΤΙΣΜΙΚΟΣ
ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΗΣ
Βαχίντ Πετζμάν

ΔΙΕΡΜΗΝΕΑΣ
ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ/
ΠΟΛΙΤΙΣΜΙΚΗ
ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΡΙΑ
Ιωάννα Χατζή

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΚΕΙΜΕΝΩΝ
Μικέλα Χατζουλάρη

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ
ΛΟΓΟΤΥΠΟΥ
Μιχάλης
Παπαντωνόπουλος

ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ
Λουίζα Καραγεωργίου

ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΕΚΔΟΣΗΣ
Μυρσίνη Ζορμπά

ΔΙΚΤΥΟ
ΓΙΑ ΤΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ
ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ
Αλκαμένους 11B,
Σταθμός Λαρίσης
Τηλ.: 210-8846590
www.ddp.gr
email: diktio1@gmail.com

migratorybirds.ddp@gmail.com

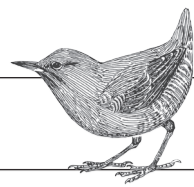
Ναμ شعر: خاطرات شاعر: مهديه حسینی

من آواره ترین آواره ی این شهرم
در سرم هوای رفتن دارم
به کجا ؟ نمیدانم
کسی هست راه نشانم دهد؟
مرا بفهمد؟ مرا دریابد؟
کسی هست؟
گمگشته ام در
خاطراتم...خاطراتم باران
خورده اند
بوی خاک میدهند... مشامم را
می آزارد
مرا از هیاهوی خاطراتم
بیرون بکشید
از دور چراغهایی به سویم
چشمک می زندند
باور کنم چشمک چراغها را، یا
تمنای چشمانم را
جاده ی خاطراتم بسی
طولانیست
میخواهم شتابان بگذرم... از
لابلای خاطراتم
همه هجوم آورده اند...سعی
میکنم از کنارشان بی تفاوت
بگذرم
آه مگر میشود؟ یکی دستم را
گرفته... یکی بر پام فتاده
یکی دست برگردنم انداخته
دیگری شتابان به دنبال می
آید... مرا یاری گذشتن از
خاطراتم نیست
کمک!
کمک!

Αναμνήσεις

Της **MAXNTIE ΧΟΨΣΑΪΝΙ**

Περιπλανώμενη σε αυτή την πόλη
Σκέφτομαι να φύγω
Για πού; Δεν ξέρω...
Υπάρχει κάποιος να μου δείξει το δρόμο;
Να με καταλάβει; Να με βρει; Υπάρχει κανείς;
Είμαι χαμένη στις αναμνήσεις μου...
αναμνήσεις βρεγμένες και σκονισμένες
Με ενοχλεί...
Βγάλε με από το πλήθος των αναμνήσεων
Φώτα αναβοβλίνουν από πολύ μακριά
Ο δρόμος των αναμνήσεων είναι μακρός
Θέλω να τον προσπεράσω γρήγορα...
Μου επιτέθηκαν όλοι, θέλω
να τους αγνοήσω και απλά να περάσω
Μα! Είναι δυνατόν;
Κάποιοι μου πίνουν το χέρι, κάποιοι με πίνουν από τα πόδια, κάποιοι με αγκαλιάζει
Κάποιοι με κυνηγούν συνεχώς... Δεν μπορώ να διαγράψω τις αναμνήσεις μου
Βοήθεια! Βοήθεια!

Της **MANTINE TZAFARI**

Θλιμμένη Βροχή

Οι ερωτευμένοι ερωτεύονται κάτω από τη βροχή. Οι περισσότεροι άνθρωποι απολαμβάνουν τη μουρδιά της βροχής και την αίσθηση της δροσιάς της. Σε πολλούς ανθρώπους αρέσει να περπατάνε στη βροχή και σε κάποιους αρέσει να κάθονται στο παράθυρο και να την παρατηρούν. Πριν έρθω εδώ, αγαπούσα κι εγώ τη βροχή. Μου άρεσε πολύ να περπατάω στη βροχή. Μου έδινε την αίσθηση της γαλήνης σαν μια γλυκιά μελωδία, όμως αυτές τις μέρες η βροχή με ενοχλεί, ο ήχος της είναι τόσο διαπεραστικός που πλέον δεν με ηρεμεί.

Πριν από μερικούς μήνες, στο Κέντρο Φιλοξενίας του Σχιστού είχαμε σκηνές. Η σκηνή μου ήταν η μόνη μου ασπίδα σε αυτό τον κόσμο και τη χρειαζόμουν για να επιβιώσω. Προσευχόμουν να σταματήσει να βρέχει για να μην καταστραφεί.

Όταν η βροχή αρχίζει, χτυπάει με δύναμη τη σκηνή και ο άνεμος την τραντάζει τόσο δυνατά, που νομίζω ότι θα την ξεριζώσει. Όταν η βροχή χτυπάει τη σκηνή, κάνει έναν φρικτό θόρυβο που με τρομάζει.

Όσο η βροχή δυναμώνει, πέφτω κάτω και τσαλακωνομαι, πιέζω τα γόνατά μου στους ώμους μου και ακόμη βρέχει. Πέφτει τόσο πολύ νερό στο έδαφος, που αρχίζει να μπαίνει μέσα στη σκηνή

Δυσκολίες από νωρίς το πρωί. Η βροχή καταστρέφει τα πάντα. Ο άντρας που έχει τη σκηνή προσπαθεί να καταλάβει τι έχει μόλις συμβεί (επάνω). Επειτα από τη δυνατή βροχή, μια σκηνή βουτηγμένη στη λάσπη και στη βρομιά, η δική μου σκηνή (αριστερά)

νή από κάθε γωνία. Οι άνθρωποι προσπαθούν να προστατευτούν, αλλά δεν υπάρχει κανένας τρόπος. Η σκηνή ήταν τόσο κρύα και η μοναδική κουβέρτα που

θα μπορούσε να με σώσει από το κρύο είχε κι αυτή βραχεί. Δεν μπορούσαμε να κάνουμε τίποτα παρά να περιμένουμε υπομονετικά, με δάκρυα και λύπη στα μάτια μέχρι όλο αυτό να σταματήσει.

Θυμάμαι αυτές τις μέρες τόσο καθαρά. Όταν η βροχή σταματάει, όλοι προσπαθούν να βρουν έναν τρόπο ν' απαλλαγούν από όλο αυτό το χάος που επικρατεί. Εξω και γύρω από τη σκηνή, υπάρχει μόνο νερό και λάσπη. Είναι δύσκολο ακόμα και να περπατήσεις, αλλά όλοι βιάζονται να τις φτιάξουν ξανά. Κάποιοι άνθρωποι στέκονται απελπισμένοι, με μάτια γεμάτα θλίψη, χωρίς να ξέρουν τι να κάνουν, αφού η καταγίδα τους κατέστρεψε το «σπίτι».

Κάθε φορά που βρέχει, αντιμετωπίζουμε την ίδια κατάσταση. Οι ανθρωπιστικές οργανώσεις και το προσωπικό στο χώρο προσπαθούν να βοηθήσουν και να κάνουν κάτι, αλλά όλα είναι μάταια και κάποιες φορές χειροτερεύουν την κατάσταση. Μας έδωσαν πλαστικά καλύμματα για να καλύψουμε τη σκηνή, αλλά δεν αντιλήφθηκαν ότι το νερό ρέει στο έδαφος και βρίσκει το δρόμο του να μπει μέσα. Αυτές τις μέρες, η οικογένειά μου και οι άνθρωποι στο κέντρο φιλοξενίας νιώθουν πολύ ανήσυχτοι και αγχωμένοι. Όταν αρχίζει να βρέχει, βλέπεις τον πανικό στα μάτια όλων. Όταν πλέον κοπάσει, αυτό που μας φέρνει είναι θλίψη και πόνο στις καρδιές μας.

Баран همراه با غم

مدینه جعفری

Баран زیبا ست و عاشقان عاشق باران. خیلی از مردم این دنیا از بوی باران لذت میبرند و احساس شادابی میکنند. خیلی ها دوست دارند زیر باران قدم بزنند و بعضی ها دوست دارند از پنجره اتاق شان باران را تماشا کنند. من هم قبل از این که با به این کمپ بگذارم عاشقانه باران را دوست داشتم، عاشق قدم زدن زیر باران بودم، صدای باران برایم همانند موسیقی آرامش بخش بود، اما این روزها باران آرام می دهد، صدایش گوش خراش است و دیگر برایم آرامش بخش نیست. چند ماه پیش این کمپ پر بود از خیمه ها و یکی از آن خیمه ها تنها سرپناه من در این دنیا بود و برای ادامه ای زندگی و گذراندن شب ها و روزها به آن نیاز داشتم، برای سالم ماندن خیمه ام و باران کمتر دعا می کردم. زمانی که باران شروع به باریدن می کرد، با تمام قدرت خود را به خیمه ام میکوبید و باد به شدتی خیمه را تکان می داد که فکر می کردم همین لحظه خیمه از جایش کنده می شود. از برخورد باران با خیمه صدای ناهنجاری ایجاد می شد که از شنیدن آن احساس ترس میکردم. وقتی باران شدیدتر میشد ضربات آن با شدت بیشتری با خیمه برخورد می کرد و من از ترس خودم را مجاله می کردم و زانوهایم را بغل می گرفتم و باران همچنان میبارید. آب زیادی بر روی زمین جاری میشد و از هر گوشه به داخل خیمه ها نفوذ میکرد. صاحبان خیمه ها تمام تلاش خود را برای جلوگیری از ورود آب به داخل خیمه می کردند اما راهی برای جلوگیری از نفوذ آب وجود نداشت. داخل خیمه ها پر از آب می شد و تنها پتویی که ما را از سرما در امان نگه میداشت خیس بود. داخل خیمه ها سرد بود و از دست ما هیچ کاری بر نمی آمد جز غم و غصه خوردن برای وضعیت فعلی خودمان. خوب یادم هست بعد از پایان باران همه به دنبال چاره ای برای خود بودند. بیرون از خیمه ها و تمام دور و بر ما زمین پر از گل و لای و آب است، به حدی که حتی به سختی می شود راه رفت. اما تمام ساکنین کمپ با عجله تلاش می کنند تا خیمه های خیس و خراب را دوباره درست کنند. افرادی هم هستند که با چهره های ناامید ایستاده اند، چشمان شان پر از نگرانی و ناراحتی است و نمی دانند چه کنند، چون طوفان و تند باد خیمه هایشان را ویران کرده است. این مشکلات را همیشه از شروع تا پایان بارندگی داریم. سازمان های خیریه و مقامات کمپ تلاش می کنند کمک کنند اما تلاش آنها بیهوده است و حتی گاهی اوضاع را سخت تر می کند.

آنها به ما پلاستیک داده اند تا خیمه ها را با آن ببوشانیم اما بدون توجه به اینکه آب های جاری بر روی زمین به داخل خیمه ها نفوذ می کند و به داخل خیمه ها راه پیدا می کند. این روزها من، خانواده ام و مردم ساکن کمپ، همه ما با شروع هر باران احساس خطر می کنیم و به راحتی می توان درد و رنج و اضطراب را در چهره های ما دید.

این روزها باران درد و غم به قلب های ما می آورد.

Της **ΦΑΤΙΜΕ ΧΟΣΣΑΪΝΙ**

ΤΟ KABULI PALAW είναι παραδοσιακό πιάτο από το Αφγανιστάν και είναι ένα από τα αγαπημένα φαγητά των Αφγανών. Συνηθίζουν να το μαγειρεύουν όπου κι αν βρίσκονται, ακόμη κι όταν είναι πολύ μακριά από τη χώρα τους. Ελπίζουμε να το φτιάξετε κι εσείς και να το απολαύσετε.

Υλικά

200 ml φυτικό λάδι
1 κρεμμύδι ψιλοκομμένο
800 γρ. πόδι ή ώμο αρνιού (με το κόκαλο), κομμένο σε κομμάτια των 6 cm
1 κ.σ. τριμμένο σκόρδο
2 κ.σ. αλάτι
2 λίτρα (8 φλιτζάνια) νερό
75 γρ. (½ φλιτζανιού) λευκή ζάχαρη
2 κ.σ. γκαρμασάλα (μείγμα μπαχαρικών από γαρύφαλο, φύλλα δάφνης, κάρδαμο και κανέλα)
1½ κ.γ. φρεσκοτριμμένο κάρδαμο
1 κιλό ρύζι basmati, μουλιασμένο σε κρύο νερό για 4 ώρες ή όλο το βράδυ
250 γρ. καρότα, καθαρισμένα και κομμένα σε μπασιτούνια 75 γρ. σταφίδες σουλτανίνα
75 γρ. μιξ τριμμένων αμύγδαλων και φιστικιών για το γαρνιρίσμα

Οδηγίες παρασκευής

Για τη συνταγή θα χρειαστεί να ξεκινήσετε τουλάχιστον 4 ώρες νωρίτερα ή από το προηγούμενο βράδυ αν το επιτρέπει ο χρόνος. Ζεστάνετε 50 ml από το λάδι σε ένα μεγάλο τηγάνι σε μέτρια προς δυνατή φωτιά, ρίξτε το κρεμμύδι και τοιγαρήστε το για 6-8 λεπτά ή μέχρι να ροδίσει. Προσθέστε το κρέας, το σκόρδο και 1 κουταλιά της σούπας αλάτι και μαγειρέψτε

Συνταγή για Kabuli Palaw

για 8-10 λεπτά ή μέχρι να ροδοκοκκινίσει το κρέας και από τις δύο πλευρές.

Προσθέστε νερό, χαμηλώστε τη φωτιά, ξαφρρίστε κατά διαστήματα, για περίπου μιάμιση ώρα ή μέχρι να μαλακώσει το κρέας. Αποσύρετε το κρέας από το τηγάνι και αφήστε το στην άκρη. Κρατήστε το ζωμό. Βάλτε τη μισή ποσότητα της ζάχαρης σε ένα καυτό τηγάνι σε μέτρια φωτιά. Ανακατέψτε διαρκώς για 5-6 λεπτά ή μέχρις ότου καραμελώσει η ζάχαρη. Προσεκτικά, προσθέστε 250 ml (1 φλιτζάνι) από

το ζωμό, το υπόλοιπο αλάτι, 1 κουταλιά της σούπας γκαρμασάλα και μια πρέζα κάρδαμο. Αφήστε το να βράσει, το αποσύρετε από τη φωτιά και το αφήνετε στην άκρη.

Στραγγίξτε το ρύζι. Μαγειρέψτε το σε μεγάλη κατσαρόλα με βραστό νερό για 5 λεπτά ή μέχρι να είναι σχεδόν έτοιμο. Στραγγίξτε και βάλτε το στην κατσαρόλα. Περιχύστε με το μείγμα της καραμελωμένης ζάχαρης και μία πρέζα γκαρμασάλα και κάρδαμο και ανακατέψτε καλά μέχρι να καλυφθεί.

Ζεστάνετε μια κουταλιά λάδι σε ένα τηγάνι σε μέτρια φωτιά. Προσθέστε τα καρότα και τη ζάχαρη που έμεινε και ανακατέψτε για 5 λεπτά ή μέχρι να καραμελώσουν ελαφρώς και να υαλιζούν. Προσθέστε και τις σταφίδες και μαγειρέψτε για 1 λεπτό ακόμη. Αποσύρετε από τη φωτιά, προσθέστε ακόμα μια πρέζα κάρδαμο και αφήστε το στην άκρη.

Ζεστάνετε το υπόλοιπο λάδι σε ένα τηγάνι και αφήστε το να κάψει. Προσθέστε μέσα το ρύζι. Χρησιμοποιώντας το πίσω μέρος μιας κουτάλας, δημιουργήστε τρύπες στο ρύζι και αφήστε το να ανήσει. Διακοσμήστε το ρύζι με τα καραμελωμένα καρότα και τις σταφίδες και τα

κομμάτια αρνιού.

Καλύψτε καλά την κατσαρόλα με μια πετσότα και από πάνω κλείστε καλά με το καπάκι της. Βάλτε το σε δυνατή φωτιά και μαγειρέψτε για περίπου 5 λεπτά. Χαμηλώστε τη φωτιά και μαγειρέψτε για άλλα 10 λεπτά.

Αποσύρετε από τη φωτιά και αφήστε το καλυμμένο για περίπου 10 λεπτά να «εξουραστεί». Αφαιρέστε το κρέας και τα καρότα με τις σταφίδες και ανακατέψτε πολύ καλά το ρύζι. Για το σερβίρισμα, σε μια πιατέλα βάλτε ρύζι, από πάνω βάλτε το κρέας, και καλύψτε με το υπόλοιπο ρύζι. Προσθέστε τα καρότα και διακοσμήστε με αμύγδαλο και φιστίκια.

νرم گردد. در قابلمه ای دیگر مقدار کافی آب و نمک ریخته بعد از اینکه آب جوش آمد، برنج را اضافه نموده، تا دانه های برنج نرم گردد و مغز نداشته باشد. برنج را صاف نموده و دوباره برنج را در یک قابلمه ریخته و هویج و مواد پخته شده و تهیه شده را روی برنج ریخته و مقداری روغن داغ ریخته و روی برنج بیندازید. روی برنج حفره ها ایجاد نموده و برنج را دم بگذارید به مدت بیست دقیقه الی نیم ساعت. بعد از نیم ساعت غذا را به دلخواه خود تزئین نموده و نوش جان فرمایید

با روغن سرخ نموده، مقدار سه قاشق بزرگ شکر (شکر+را با کمی آب شربت نموده) و روی حرارت ملایم گذاشته. خلال هویج، خلال بادام و پسته را اضافه نموده و دم بگذارید. «طرز تهیه»

گوشت را خرد نموده، شسته و با مقداری روغن تفت داده، پیاز ریز شده را طلایی و بریان نموده و گوچه را اضافه نمایید، گوشت را نیز به آن اضافه کنید، برای چند دقیقه در بین روغن و پیاز و رب چرخ داده و آب اضافه کنید، بگذارید بخار دیده و

شکر : قاشق ۳ بزرگ
نمک و ادویه جات: به مقدار کافی
آب
رب گوچه فرنگی: به مقدار لازم
مواد لازم برای تزئین قابلی پلو:
هویج
کشمش
خلال پسته و بادام
هل به مقدار کافی
روغن به مقدار ضرورت
زعفران به مقدار کافی
«طرز تهیه مواد برای تزئین روی قابلی پلو»
ابتدا هویج را بصورت باریک برش می دهید. ابتدا کشمش و بعدا هویج را

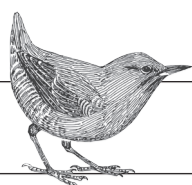
مقدمه:
این غذا یکی از غذاهای مورد علاقه مردم کشور من است که اگر جایش در مهمانی ها خالی باشد، کمبود آن احساس میگردد. مردم کشور من حتی در غربت هم این غذا را طبخ میکنند. امیدوارم این غذا را طبخ کنید و از خوردن آن لذت ببرید.

مواد لازم: (برای چهار نفر)
برنج: گرم ۵۰۰
گوشت گوسفند: گرم ۷۰۰
روغن: گرم ۲۵۰
پیاز: عدد ۲

قابلی پلو

فاطمه حسینی

Οργανώσεις και δράσεις στο Κέντρο

Μεدينة جعفري
سميرا كريمي

Μεπιδραختند. این سازمان یک ورزشگاه کوچک نیز برای آقایان ساخته است که هم از نظر تفریح و هم سلامتی برای آقایان مفید میباشد. ای ورزشگاه از ساعت ۱۰ الی ۲ میباشد.

سازمان بین المللی نجات آی آر سی :

فعالیت این سازمان مربوط به بهداشت و نظافت کمپ میباشد. این سازمان لوازم بهداشتی مورد نیاز خانواده ها را مهیا میسازد، و همچنین به نظافت حمام ها و دست شویی ها رسیدگی میکنند. این سازمان اخیرا کارت پول هایی برای خانواده ها فراهم کرده است تا نیاز های خود را برطرف کنند.

کمیساریای عالی سازمان ملل در امور پناهندگان یا یو ان اچ سی آر:

این سازمان وظیفه رسیدگی به امور پناهندگی پناهجویان را دارد و همچنین به سوالات مردم در مورد پناهندگی و پیوندهای خانوادگی پاسخ میدهند. تمام این سازمانها فعالیت هایی را برای بهبود

وضع پناهجویان ارائه میدهند، شاید این فعالیت ها و اقدامات در ظاهر به پناهجویان کمک کرده است اما هیچ کمکی به زخم های درون پناهجویان نکرده و نخواهد کرد. این کارت پول ها هیچ دردی از دردهای درونی ما را درمان نمیکند. این سرگرمی ها و تفریح ها به ظاهر لبخند بر لبانمان می آورد واز غم درونمان بی خبر است. این مشاورها فقط راه حل پیشنهاد میکنند واز درک ماعاجز اند. و مریب هایی که فقط به کودکان آموزش نقاشی میدهند، کودکی را که در نقاشی خود خانه اش را گم کرده است را درک

نمیکند. به امید روزی که هیچ پناهجویی وجود نداشته باشد تا هیچ سازمانی به یاری او نیاید

سازمان ها و فعالیت های داخل کمپ

این سازمان به وضعیت تحصیل کودکان می پردازد. ابتدا این سازمان داخل کمپ برای کودکان مدرسه مهیا ساخت و بعدها دانش آموزان را به مدارس دولتی منتقل کرد. با رفتن کودکان به مدرسه تا حدودی روحیه ای کودکان بهتر شده است و نگرانی والدین آنها نسبت به تحصیل فرزندانشان برطرف شده است.

سازمان کمک فعال یا اکشن اید :

این سازمان مربوط به خانم ها و وظیفه آن حمایت و رسیدگی به مشکلات آنها میباشد. این سازمان فعالیت های آموزش و تفریح برای خانم ها انجام داده اند، این فعالیت ها شامل آموزش آرایشگری، بافندگی و جواهر سازیمیباشد.

این آموزش ها در ابتدای شروع به کار این سازمان وجود داشت و بعدها حذف شد. سازمان اکشن اید هر ماه برای خانم ها جشن کوچکی برپا می کنند تا لبخند را بر لبان مادران و خانم های این کمپ مهمان کنند. همچنین این سازمان برای دختران موقعیت بازی در تئاتر را فراهم کرد و با موفقیت مواجه شد و بعد از آن برای پسران هم این فعالیت را فراهم کردند. همچنین در این سازمان مشاور هایی وجود دارد که خانم ها میتوانند در مورد مشکلات خود با آنها صحبت کنند.

سازمان اس او اس

این سازمان در ابتدای شروع کار خود با آوردن یک معلم به تعلیم زبان یونانی به نوجوانان و همچنین افراد بزرگسال پرداخت. البته قبل از این سازمان ،سرباز های کمپ به درخواست داوطلبان برای یادگیری زبان یونانی به آموزش زبان به داوطلبان

در کمپ استیختیوس چند سازمان مشغول به کار هستند. دو سازمان مربوط به کودکان و نوجوانان میباشد. و سازمان های دیگر مربوط به سازماندهی کمپ میباشد

سازمان نجات بچه ها و شبکه حقوق کودکان :

این دو سازمان مربوط به کودکان و نوجوانان می شود و برای آموزش و سرگرم کردن آنها در این کمپ اقداماتی انجام میدهند. این سازمان با برپا کردن دو کانکس که یکی از آنها مربوط میشود به نوزاد های تازه متولد شده و مادران باردار که معمولاً در این کانکس به مادران نحوه ی مراقبت های اولیه از نوزادها را آموزش میدهند و کانکس دیگر مربوط به کودکان میباشد. کودکان هر روز در این کانکس جمع میشوند و ساعتی را به یادگیری زبان یونانی و نقاشی میپردازند و ساعتی را هم مشغول بازی میشوند. همچنین مربی هایی مخصوص به کودکان سرود خوانی و کار دستی را آموزش میدهند. این کانکس و مربی های آن تنها محل بازی و تحصیل این کودکان در این دنیا میباشد. تصور این کودکان از این کانکس شهر های بازی بزرگ و مدرسه میباشد، که حقیقت این چنین نیست. همچنین این سازمان آموزش زبان یونانی و انگلیسی از ساعت ۱۱ الی ۱۲ برای پسران و از ساعت ۱۲ الی ۱ برای دختران برگزار میکنند، در ساعتی دیگر از روز به نوجوانان ورزش های مثل والیبال و فوتیبال... را آموزش میدهند. این ورزش ها مورد استقبال نوجوانان قرار گرفته است. در ابتدای شروع به کار این سازمان آموزش عکاسی هم وجود داشت، اما بعد از مدتی با مخالفت هایی از جانب رییس کمپ مواجه شد و این آموزش از لیست کلاس های آموزشی حذف شد، با وجود استقبال فراوان از این کلاس. در هفته یک روز کودکان و همچنین شبکه حقوق کودکان، نوجوانان را به کلاس های آموزشی و تفریحی بیرون از کمپ هم میبرند تا مدتی خارج از محیط کمپ باشند. مشاور هایی هم در این سازمان وجود دارد که به حالات روحی و روانی نوجوانان رسیدگی میکنند. همچنین این سازمان جدیداً اردو های علمی و تفریحی برای کودکان و نوجوانان برگزار میکنند ، این اردو ها برای روحیه ای خسته ای کودکان تا حدی مفید می باشد.

سازمان بین المللی مهاجرت یا ای او ام :

Των ΜΑΝΤΙΝΕ ΤΖΑΦΑΡΙ
και ΣΑΜΙΡΑ ΚΑΡΙΜΙ

Στο Κέντρο Φιλοξενίας Προσφύγων Σχιστού δραστηριοποιούνται πολλές οργανώσεις. Κάποιες από αυτές ασχολούνται με παιδιά και εφήβους, κάποιες άλλες με ενήλικες και υπάρχει και μία ακόμη οργάνωση η οποία είναι υπεύθυνη για τη διοργάνωση και τη διαχείριση του χώρου.

Αυτοί που προσπαθούν να βοηθήσουν, να εκπαιδεύσουν και κανονίζουν τα καθημερινά προγράμματα για τα παιδιά και τους εφήβους είναι οι οργανώσεις «Δίκτυο για τα Δικαιώματα του Παιδιού» και «Save the Children». Αυτές οι δύο οργανώσεις έφεραν ένα μεγάλο κοντέινερ για έγκυες γυναίκες, μωρά και μητέρες που πρέπει να θηλάσουν τα μωρά τους. Εκεί, μαθαίνουν στις γυναίκες πώς να φροντίζουν ένα μωρό και τους παρέχουν ένα ζεστό περιβάλλον για την ιερή αυτή πράξη του θηλασμού.

Επίσης, έφεραν άλλο ένα κοντέινερ, για τα μικρά παιδιά. Εκεί μπορούν να μάθουν τα βασικά της ελληνικής γλώσσας μέσα από το παιχνίδι. Επίσης υπάρχουν πολλές καθημερινές δραστηριότητες, όπως ζωγραφική και μουσική. Αυτή η υπέροχη ομάδα που τα πλαισιώνει, μαθαίνει στα παιδιά παιδικά τραγούδια και πώς να κάνουν κατασκευές. Για τα παιδιά που μένουν εδώ, αυτό το κοντέινερ είναι το μοναδικό μέρος στον κόσμο όπου μπορούν να νιώσουν ασφαλείς. Το βλέπουν σαν το μεγαλύτερο και το καλύτερο σχολείο του κόσμου.

Η οργάνωση «Save the Children» παρέχει σε καθημερινή βάση μαθήματα ελληνικών και αγγλικών για αγόρια και

κορίτσια. Σε συνεργασία με το «Δίκτυο για τα Δικαιώματα του Παιδιού», προσφέρουν, εκτός των άλλων, και αθλητικές δραστηριότητες όπως ποδόσφαιρο και βόλεϊ. Οι νέοι τρελαίνονται να συμμετέχουν σε αυτές τις δραστηριότητες. Επιπλέον, πραγματοποιούνται μαθήματα φωτογραφίας σε εφήβους, οι οποίοι από την πρώτη στιγμή έδειξαν τον ενθουσιασμό τους. Επειτα από λίγο καιρό, τα μαθήματα έπρεπε να σταματήσουν αλλά τώρα ξεκινάμε πάλι.

Επιπλέον, υπάρχει εβδομαδιαίο πρόγραμμα εξωτερικών δραστηριοτήτων, σύμφωνα με

زهره قاسمی
فاطمه صداقت

زندگی روزمره در کمپ

گی تبدیل به پوست هایی سیاه و چروکیده و پیر از کک و مک شده است .....

این مسئله به خصوص برای دختر ها خیلی مهم است که پوست های صاف و لطیفی داشته باشند . و در حال حاضر این یک مشغله فکری مهمی شده است برایمان ، که آیا دوباره آن پوست ها قابل بازگشت است ؟؟؟

ما در کشور مان وسایل گرمایشی ، سرمایشی وخانه و غیره داشتیم و اما امسال اینجا بدترین تابستان و روز های زندگی مان را سپری کردیم .

از موش هایش می گوئیم از موش هایی که امانتان را بریده است که هر روز باید خیمه هایمان را زیر و رو کنیم تا از خیمه بیرونشان کنیم ، هیچ مواد خوراکی ای را نمی توانیم داخل خیمه نگهداری کنیم ، چون از دست موش ها سالم نمی ماندن .

و نوبت زمستان شد زمستان که از آمدنش واهمه داریم ، از آمدن باران می ترسیم از باد و طوفان می ترسیم و رعد برق می ترسیم .

از چیز هایی می ترسیم که زمانی دیدن و آمدنشان دل انگیز و لذت بخش بود وخوشحال می شدیم .

چرا از باران می ترسیم ؟ ! چون آب به زیر خیمه هایمان نفوذ می کند وتامم زندگی مان خیس آب می شود و موقع خواب همه چیز خیس حتی زمین زیر پایمان نم دارد و شب همه مان روی همین وسیله های خیس مان می خوابیم و فردای روز بارانی همه مان وقتی از خواب بیدار می شویم با پا درد وکمردرد و بدن درد روزمان را شروع می کنیم ، و برای این درد هایمان هیچ درمانی و هیچ چاره ای جز تحمل و صبر نداریم ، تمام زندگی مان شده

صبر.....صبر.....صبر .....

دسشویی ها خیلی دور است و این یک مشکل جدی است چه در روز و چه شب ، در زمستان دسشویی رفتن مان خیلی دشوار است روی این زمین پر از خاک و سنگ که اگر باران بیاید همه این خاک ها تبدیل به گل میشوند وقدم گذاشتن روی زمین خیلی دشوار می شود زیرا کفش هایی مناسب نداریم و در این هوا دمپایی هم نمی توانیم بپوشیم . درمان همه درد هامان آب شده این روز ها .... دکتر های کمپ به ما فقط آب توصیه می کنند که بخوریم و خوب شویم . و آبش آبی است که هم برای شستن لباس ، دست و صورت وحمام و غیره ..... استفاده می کنیم و آب مورد نیاز آشامیدنی مان را از همانجا تهیه می کنیم .

و اما از رسیدگی به بیمار های عاجل و ضروری که نیاز به رفتن به بیمارستان دارند آمبولانسی نداریم وبیمار باید حد اکثر ۴ ساعت منتظر بماند ودردش را تحمل کند.

درجایی که هیچ سرگرمی ای نداریم به تلویزیونی نه رادیویی نه کتابی نه وسایلی که با آن خودمان را سرگرم

کنیم تا دقیقه ها و ساعت ها بگذرد ونفهمیم روزمان کی شب می شود حتی نت نداریم تا با تلفن مان فیلمی برای کودکانمان بگذاریم ۹ ماه است که از همه چیز بی خبریم از خبرهای جهان از حوادث دور و فرمان از خبر های روز ملت ها و اتفاق هایی که در جهان رخ میدهد

انسان های متحرک شده ایم همانند انسان های اولیه اما کمی پیشرفته تر ولی فرقی ندارد شرایط الان ما از زمان قدیم هم بدتر است

واما وای فا... که مهمترین چیزی است که همه مان نیاز داریم ویک کیلو متر از خیمه هایمان دور است و در وسط کمپ نصب کرده اند که برای استفاده از آن باید تابستان در آفتاب سوزان و زمستان در برف و باران بشتنی زیر درختان و استفاده کنی.د ر خیمه ها برقی وجود ندارد حتی برای شارژ کردن گوشی ها که ما می مانیم گوشی ها را در کجا به شارژ بزنیم .ساعت تاریکی ویا خواب در خیمه ها بعد از شام است چون در تاریکی چاره ای جز خواب نیست وتنها کاری است که میشود انجام داد و به تمام روزی که دوباره بر ما گذشت فکر کنیم به شبی که باید صبح کنیم شبی که خواب نداریم منتهاست که خواب از چشممانمان رخت بسته است وجایش را داده به دگرانیها واضطراب هایی که از درون ریشه زده به بند بند وجودمان که آینده مان چه میشود؟ کی از این تاریکی میهم نجات پیدا میکنیم ؟ کی دوباره زندگی مان به روال اولش برمیگردد؟

اینجا مردم برای ارتباط با مردم یونان ویا کسانی که انگلیسی زبان هستند بسیار مشکل دارند زیرا زبان همدیگر را نمی دانند و اینها همه بر میگرد به نداشتن یک کلاس ثابت برای آموختن زبان انگلیسی که بین المللی است تاجایی که ما اطلاع داریم در کمپ های دیگر برای مهاجرین کلاس ثابت آموزش زبان گذاشته اند ولی اینجا متأسفانه هیچ کلاس ثابت انگلیسی ای وجود ندارد.اگر کلاس ثابت زبان انگلیسی از اول داشتیم الان هیچکس مشکلی در برقراری ارتباط نداشت

دلم برای ای بچه ها میسوزد برای آنهایی که هیچ جوابی برای احتیاج وان چیزهایی که دلشان می خواهد ندارند.که ۹ ماه از عمرشان را با بی امیدی بدون تغذیه سالم و لباس درست و مناسب گذراندن و هیچ تفریح و تحمیلی نداشتند و حتی نمیدانند؟ فردایشان، آینده شان زندگی شان چه میشود؟ همه ی مان به افسرده گی دچار شده ایم.... افسرده گی ای ...؟ که معلوم نیست پایشان کجاست

الان احساس آدم بودن را نداریم مانند رباط شدیم نه غذایی درست نه خواب کامل وبی استرس و بدون کابوس ..... و نه لباسی درست که دوستش داشته باشیم... انسانی . که این چیز ها را نداشته باشد چیزی از آن باقی نمی ماند گوشه امنی برای تنها شدن برای ساعتی فکر کردن به آینده

پوچ ونامفهوم مان نداریم لحظه هایی که واقعا دل مان می خواهد تنها باشیم تا اشک بریزیم برای ثانیه وساعت و روز و ماه هایی که با بی امیدی سپری می کنیم روح هایمان را مدت هاست که پشت سختی ها و رنج هایی که کشیده ایم و اکنون در اینجا می کشیم دفن کرده ایم واما جسم های خسته مان را پشت لبخند های مصنوعی مان ... پنهان کرده ایم

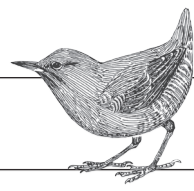
نوبت میرسد به رنج ها و جدایی های خانواده ها جدایی پدر،مادر،و فرزند ها از بی تایی کودکان از دلالتگی کودکان ..... که دل هایشان برای پدر و مادرشان پر میزند و همه آرزو داریم روزی دوباره همه به آغوش گرم خانواده بازگردیم وهمه دور هم دوباره جمع شویم

نا امیدی وجودمان را احاطه کرده است هیچ هراسی از مرگ نداریم ، هیچ امیدی به زندگی نداریم روزهایمان بیهوده شب میشود . هیچ کشوری مارا درک نمی کند ما را نمی فهمند مارا نمی خواهند ای کاش گوشه ای از این کره ی خاکی برای ما انسانهای بی خانه مان که از کشورمان خانه به دوش شده ایم و از جنگ وخون ریزی فرار کرده ایم وجود داشت.وما همه به آنجا پناه می بردیم و زندگی مان را از سر می گرفتیم بدون هیچ رئیس جمهور بی مسئولیتی .....

بدون هیچ وزیر وملعون و غیره ارزش ما در کشورمان افغانستان برای ملت ورنیس جمهور بی مسئولیت مان فقط ارزش مادی دارد و متأسفانه در جامعه جهانی به مهاجران افغانی به چشم (برده) نگاه شده و برای ما قیمت تعیین می کنند و می خواهند مهاجران افغان را که تمام زندگی شان را به حراج گذاشته اند و به اروپا پناه آوردند دوباره به افغانستان بفرشند .

وقتی مسئولیت مان را هیچ کشوری به عهده نمی گیرد و برای وجود مان نرخ تعیین می کنند تا ما را بپذیرند وبه توافق نمی رسند و ما اینگونه سرگردانیم پس ای کاش یک گورستان همه گانی در همین کمپ های دور افتاده وطرد شده شان برایمان بسازند مثل همین قبرستان هایی که نزدیک کمپ مان است.تا بدانیم که جسم مان در کجا دفن می شود. اگرچه روح هایمان سرگردان بی.ماند و در عذاب است

گفتنی هایمان بسیار است اما گوش شنوا نیست؟ مایسپار . گفته ایم صدایمان را کسی نمی شنود امیدواریم به آرزو و آرامشی که برای آن مجبور به مهاجرت وماندن اجباری و ناخاسته با پایان نامعلوم در ؟ اینجا هستیم برسیم .امیدوارم غم هایمان به پایان برسد زندگی شش ماه قبل ما همانند خوابیست . خوابی پر از وهم و وحشت و کابوس و ترس : ترس از باد و باران و طوفان و آفتاب و روز و شب هایی که ب سختی سپری کردیم تا ب امروزمان رسیدیم و هم

Φιλοξενίας Προσφύγων του Σχιστού

Λίγα λόγια για εμάς

ΜΕ ΛΕΝΕ ΣΑΜΙΡΑ και είμαι από το Αφγανιστάν. Γεννήθηκα στο Ιράν το 2001 όπου και πήγα σχολείο για εννιά χρόνια. Πλέον, μαζί με την οικογένειά μου, διαμένω στο Κέντρο Φιλοξενίας Προσφύγων του Σχιστού, στην Ελλάδα.

ΜΕ ΛΕΝΕ ΜΑΝΤΙΝΕ και είμαι από το Αφγανιστάν. Είμαι 17 χρονών. Πηγαίνω σε ελληνικό σχολείο στην Αθήνα και μου αρέσει πολύ η δημοσιογραφία.

من سمیرا هستم. اهل افغانستان و در سال 2001 در ایران به دنیا آمدم. مدت نه سال در ایران درس خواندم و در حال حاضر به همراه خانواده ام در کمپ پناهنگان اسخستوس زندگی می کنم.

نام من مانتینه است. هفده ساله و اهل افغانستان هستم. به مدرسه یونانی می روم و خبرنگاری را خیلی دوست دارم

το οποίο, άνθρωποι από την οργάνωση συνοδεύουν τα παιδιά έξω από τον χώρο διαμονής τους για μερικές ώρες. Έτσι, δίνεται η ευκαιρία στα παιδιά να διευρύνουν τους οριζόντες τους.

Υπάρχουν κάποιες φορές, όπου τα παιδιά «πέφτουν» ψυχικά. Σε αυτές τις περιπτώσεις, υπάρχουν σύμβουλοι ή ψυχολόγοι που τους παρέχουν στήριξη. Όμως, πιστεύω πως αυτοί οι άνθρωποι, όχι μόνο δεν βοηθούν τα παιδιά, αλλά τους θυμίζουν και όλο τον πόνο και τη θλίψη που κουβαλάνε μαζί τους και που συνεχίζει να τους βαρραί-

Για τα παιδιά που μένουν εδώ, αυτό το κοντέινερ είναι το μεγαλύτερο και το καλύτερο σχολείο του κόσμου

νει τη ζωή. Οι γονείς βλέπουν τα παιδιά τους να ζουν μέσα στην κατάθλιψη. Αυτά τα παιδιά έχουν κάθε επαφή με τον έξω κόσμο και έχουν ήδη ξεχάσει τα παιδικά τους όνειρα.

Η «Actionaid» εργάζεται με τις γυναίκες. Τις στηρίζει και τις βοηθάει στα δύσκολα. Έχουν αναπτύξει πολλές δραστηριότητες γι' αυτές, όπως κομμωτική, πλέξιμο κ.ά., αλλά πρόσφατα τα μαθήματα διακόπκων, δεν γνωρίζω γιατί. Η «Actionaid» παρέχει επίσης ψυχολόγους και συμβούλους για τις γυναίκες, για να μπορέσουν οι ίδιες να μιλήσουν για

όλα αυτά που νιώθουν. Αλλά, κατά τη γνώμη μου, τα προβλήματα τους είναι τόσο μεγάλη που δεν λύνονται απλά και μόνο με συμβουλές.

Τα «Παιδικά Χωριά SOS» είναι μια ενεργή οργάνωση στο Σχιστό. Ξεκίνησαν με μαθήματα ελληνικών για τους ανθρώπους που διαμένουν εκεί. Πριν από αυτούς, μόνο οι εθελοντές στρατιώτες δίδασκαν ελληνικά. Τα παιδικά χωριά SOS δημιούργησαν ένα γυμναστήριο για άντρες όπου εκεί μπορούν να προπονηθούν και να περάσουν ευχάριστα την ώρα τους.

Υπάρχει μια ξεχωριστή ορ-

γάνωση, η IRC, η οποία φροντίζει για τα θέματα υγιεινής και καθαριότητας του χώρου. Παρέχουν προϊόντα υγιεινής σε οικογένειες που ζουν εκεί. Επίσης εξασφαλίζουν την καθαριότητα της τουαλέτας και των ντους.

Δυστυχώς, παλαιότερα δεν είχαν να μας δώσουν καμία λύση για το μεγαλύτερο μας πρόβλημα, τους αρουραίους. Υπήρχαν πολλοί, μεγάλοι και τρομακτικοί αρουραίοι γύρω από τις σκηνές που μέναμε και δεν ξέρουμε με ποιο τρόπο να διαχειριστούμε όλη αυτή την κατάσταση. Η ίδια οργάνωση πρόσφατα ξεκίνησε

να προμηθεύει οικογένειες που είχαν μεγάλη ανάγκη με κάρτες ανάληψης μετρητών.

Η UNHCR είναι μία ακόμη οργάνωση που ασχολείται με τα θέματα ασύλου για τους πρόσφυγες. Οι άνθρωποι της UNHCR είναι έτοιμοι να απαντήσουν σε ερωτήσεις σχετικές με τη διαδικασία αίτησης ασύλου και το πρόγραμμα επανένταξης οικογενειών.

Όλες αυτές οι οργανώσεις προσπαθούν, με όλους τους τρόπους που έχουν, να βοηθήσουν και να εξασφαλίσουν καλύτερες συνθήκες διαβίωσης για τους πρόσφυγες. Η βοήθειά

τους είναι καθοριστικής σημασίας και ίσως απαλύνει έστω και για λίγο τον πόνο των προσφύγων, προσφέροντας ευχάριστες στιγμές.

Όμως, όλες αυτές οι δραστηριότητες που διεξάγονται δεν μπορούν να δώσουν μακριά τον αθεράπευτο πόνο και τα προβλήματα που έχουν οι πρόσφυγες. Οι ψυχολόγοι και οι σύμβουλοι μας ακούνε και δίνουν συμβουλές, αλλά η αλήθεια είναι ότι δεν μπορούν να μας καταλάβουν. Ελπίζω μια μέρα να μην υπάρχουν καθόλου πρόσφυγες, ούτε και ανάγκη για φιλανθρωπικές οργανώσεις.

των **ΖΟΧΡΕ ΓΑΣΕΜΙ** και **ΦΑΤΙΜΕ ΣΕΝΤΑΓΑΤ** ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2016

Κάποιες φορές, νιώθω ότι δεν υπάρχει τέλος στον πόνο και στη θλίψη μας. Δεν μπορώ να αναπνεύσω καλά και νιώθω μεγάλο βάρος στην καρδιά. Δεν ξέρω από πού θα έπρεπε ν' αρχίσω και πώς να εξηγήσω την καθημερινότητά μας στο Σχιστό. Κάποιες φορές οι μέρες περνούν πολύ αργά και μοιάζουν ατελείωτες. Το πρώτο μας πρόβλημα είναι το φαγητό. Δεν είναι υγιεινό και δεν έχει γεύση. Δεν υπάρχει καμία ποικιλία και όλοι μοιάζουν υποσιτισμένοι και αδύναμοι. Έχουμε διαμαρτυρηθεί αρκετές φορές και κάθε φορά μάς υπόσχονται ότι θα το αλλάξουν, αλλά μέχρι στιγμής δεν έχει γίνει τίποτα.

Είμαστε πρόσφυγες, το ξέρουμε αυτό, αλλά είμαστε και άνθρωποι. Είχαμε μια καλή ζωή, υπό μια έννοια, αλλά εξαιτίας του πολέμου, της αιματοχυσίας και της βίας, αναγκαστήκαμε να εγκαταλείψουμε τα σπίτια μας. Ξεφύγαμε από την προκατάληψη και την ανασφάλεια. Ζούσαμε σε σκηνές τις οποίες σήμερα αποκαλούμε σπίτι μας. Δεν νιώθουμε ασφάλεια ούτε ειρήνη στο νέο μας σπίτι. Έχει τόσο κρύο το χειμώνα και απίστευτη ζέση το καλοκαίρι. Αυτό το καλοκαίρι ήταν πολύ δύσκολο. Αυτό που κάναμε ήταν να τρέχουμε και να βρίσκουμε καταφύγιο κάτω από τα δέντρα. Φυσικά δεν ήταν καθόλου άνετα. Είχε τόσο σκόνη και τα κουνούπια μάς τσιμπούσαν, μέρα και νύχτα. Δεν ξέρω αν έχετε μπει ποτέ σε σκηνή με θερμοκρασία πάνω από 42 βαθμούς ή όχι, αλλά αν θες να μας νιώσεις, θα έπρεπε να το δοκιμάσεις μια φορά.

Τι να πω για τους αρουραίους. Είναι τόσο μα τόσο ενοχλητικοί και μας βασανίζουν κάθε μέρα. Πρέπει να τους κυνηγάμε όλη την ώρα. Γι' αυτό

Ζώντας σε ένα στρατόπεδο μέρα με τη μέρα

δεν μπορούμε ν' αφήσουμε τίποτα μέσα στη σκηνή. Όταν πλησιάζει ο χειμώνας, έρχεται και ο φόβος. Φοβόμαστε μήπως βρέξει όλη τη μέρα, φοβόμαστε κάτι το οποίο κάποτε απολαμώναμε. Όπως τη βροχή, τον άνεμο, τους κεραυνούς. Φοβόμαστε τη βροχή γιατί ξέρουμε πως, όποτε βρέχει, το νερό μπαίνει στη σκηνή, όλα μας τα πράγματα βρέχονται, αναγκαζόμαστε να κοιμηθούμε σε βρεγμένο έδαφος και την επόμενη μέρα όλοι νιώθουν πόνο στα πόδια, στη μέση και σε όλο το σώμα. Δεν υπάρχει κανένα διαθέσιμο φάρμακο γι' αυτούς τους πόνους. Οποτε κάποιος παραπονιέται ότι πονάει, οι γιατροί του δίνουν τη συμβουλή που δίνουν για κάθε είδους πόνο: «Πιες περισσότερο νερό».

Αν κάποιος αρρωστήσει σοβαρά και χρειαστεί να πάει στο νοσοκομείο, πρέπει να αντέξει για αρκετές ώρες, αφού το νοσοκομείο είναι πολύ μακριά και τα ασθενοφόρα είναι πάντα και-

τελιωμένα. Δεν υπάρχει καμία ψυχαγωγία εδώ. Δεν υπάρχει ούτε τηλεόραση, ούτε ραδιόφωνο, ούτε καν ένα βιβλίο για να διαβάσουμε. Υπάρχει ασύρματο δίκτυο στον καταυλισμό, αλλά πρέπει να είσαι σε συγκεκριμένο σημείο στη μέση του καταυλισμού για να μπορέσεις να το χρησιμοποιήσεις και πρέπει να κάτσεις σε ένα ανοικτό σημείο, ανεξάρτητα από το αν έχει κρύο, ζέση ή βροχή.

Πρέπει να πηγαίνουμε νωρίς για ύπνο, γιατί δεν υπάρχει ηλεκτρικό ρεύμα, και όταν έρχεται το σκοτάδι, δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα παρά να ξαπλώσουμε και να βυθιστούμε στη μιζέρια μας. Πολλές ερωτήσεις έρχονται στο μυαλό μου όταν πέφτω το βράδυ στο κρεβάτι. Πότε θα βγούμε από αυτό το σκοτάδι; Ποιο θα είναι το μέλλον μας; Πότε θα επιστρέψουμε και πάλι σε μια κανονική ζωή; Και άλλες πολλές ερωτήσεις που μένουν αναπάντητες... Ένα άλλο βασικό πρόβλημα

είναι η επικοινωνία. Κανένας από τους πρόσφυγες δεν μιλάει αγγλικά ή ελληνικά. Δεν έχουμε σταθερά μαθήματα γλωσσών εδώ. Αν είχαμε συνεχόμενα μαθήματα γλώσσας τους τελευταίους 9 μήνες, τώρα όλοι θα μπορούσαν να μιλάνε αγγλικά και ελληνικά.

Λυπάμαι τόσο πολύ για τα παιδιά στον καταυλισμό. Τα περισσότερα παιδιά από αυτά δέχονται λυπημένα, αγχωμέ-

να και άρρωστα. Είναι μακριά από το αληθινό τους σπίτι και το σχολείο εδώ και πολύ καιρό. Δεν ξέρουν τι θα τους φέρει το αύριο και το μέλλον.

Δεν νιώθω σαν άνθρωπος αυτές τις μέρες. Κάποιες φορές θέλω απλά να μείνω μόνη μου, μόνη εγώ και ο εαυτός μου, να σκεφτώ για τη ζωή μου, το αβέβαιο μέλλον μου, να κλάψω για όλα αυτά που έχουν συμβεί στη ζωή μας, αλλά δεν υπάρχει χώρος για μένα.

Ας μιλήσουμε για το πώς είναι να υποφέρετε επειδή έχετε χωριστεί από την οικογένειά σου. Χωρισμός ανάμεσα σε γονείς και παιδιά, αδερφούς και αδερφές. Βλέπω παιδιά που λαχταρούν να δουν τη μαμά τους, μπότες που κλαίνε για τα παιδιά τους και όλοι ονειρεύονται πως μια μέρα θα ξαναταμώσουν και πάλι. Είμαστε απογοητευμένοι και δυστυχισμένοι, μας έχει κυκλώσει η θλίψη και η απελπισία. Η ζωή μοιάζει άδεια και χωρίς καμία αξία για μας. Κάποιες χώρες δεν μπορούν ή απλά δεν θέλουν να μας καταλάβουν. Εύχομαι να υπήρχε μια γη με ειρήνη όπου θα μπορούσαμε να πάμε ελεύθερα όλοι και να είμαστε μακριά από όλους τους πολέμους, τις διακρίσεις και τη βία για πάντα. Εύχομαι μια μέρα αυτές οι τρομακτικές μέρες να φαντάζουν παρελθόν και να βρούμε αυτό για το οποίο αφήσαμε το σπίτι μας.

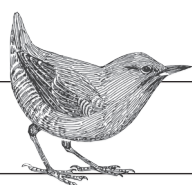
Πριν από έξι μήνες, η ζωή μας ήταν ένας εφιάλτης. Γεμάτη φόβο και τρόμο. Φόβο για τη βροχή, την καταιγίδα, τον καύσωνα, μέρες και νύχτες που περνούσαν τόσο απελπιστικά αργά και δύσκολα μέχρι και σήμερα που ακόμη ονειρευόμαστε το μέλλον μας

ΜΕ ΛΕΝΕ ΦΑΤΙΜΕ Σενταγάτ, είμαι 13 ετών και είμαι από το Αφγανιστάν. Πέρσι, ήρθαμε με την οικογένειά μου στην Ελλάδα ως πρόσφυγες. Ζούμε στο Κέντρο Φιλοξενίας του Σχιστού εδώ και ένα χρόνο. Πηγαίνω στο σχολείο και μαθαίνω αγγλικά και ελληνικά.

ΟΝΟΜΑΖΟΜΑΙ ΖΟΧΡΕ Γασεμί. Είμαι 17 ετών είμαι από το Αφγανιστάν, αλλά γεννήθηκα και μεγάλωσα στο Ιράν. Ηρθα στην Ελλάδα ως πρόσφυγας πριν από ένα χρόνο και ζω στο Σχιστό. Μου αρέσει να μαθαίνω ξένες γλώσσες και τώρα κάνω μαθήματα ελληνικών, αγγλικών και ολλανδικών.

نام من فاطمه صداقت است. سیزده ساله هستم و از کشور افغانستان. سال گذشته به همراه خانواده ام به عنوان پناهنده به یونان آمدم. یک سال است که در کمپ پناهنگان اسخستوس زندگی می کنیم. به مدرسه میروم و در حال حاضر مشغول فراگیری زبانهای یونانی و انگلیسی هستم.

نام من زهره صداقت است. هفده سال سن دارم و اهل افغانستان هستم اما در ایران به دنیا آمدم و همان جا هم بزرگ شدم. قصد رفتن به آلمان را دارم و فعلاً در یک دانشگاه یونانی در رشته مدیا مشغول تحصیل هستم. به یادگیری زبانهای مختلف علاقه دارم و در حال حاضر مشغول یادگیری زبانهای انگلیسی، یونانی و آلمانی هستم.

Η «Save the Children» και το «Δίκτυο για τα Δικαιώματα του Παιδιού»

Μعرفی شبکه حقوق کودکان و سازمان نجات بچه ها

فاطمه حسینی نازیلا غفوری

در آغاز خدا جهان را آفرید. او انسان را به عنوان اشرف مخلوقات خویش خلق کرد و زمین را با تمام زیبایی آن در اختیار او گذاشت تا در آن کار کند، از آن استفاده کند و شکرگزار وی باشد. خدا هیچ گاه انسان را تنها نگذاشته و حتا در سخت ترین شرایط زندگی نیز با او بوده است. او همیشه انسان های درست را در زمان لازم به مکان لازم فرستاده است تا در کنار انسان های نیازمند بایستند.

انسان هایی هستند که هزاران کودک پناه جو را در راه سفر خطرناک و ترس آور و مرگ بارشان به سمت اروپا حمایت کرده اند و جان صدها کودک را در این راه نجات داده اند. انسان هایی هستند که با اشک های ما گریه کرده اند و با لبخندهای ما خندیده اند. انسان هایی هستند که به ما نشان دادند و ثابت ساختند که ما در این دنیا تنها نیستیم. کسانی هستند که معنای واقعی رفقا را می دانند و با هر انسانی مانند یکی از اعضای خانواده خودشان رفتار می کنند.

شبکه حقوق کودکان و سازمان نجات کودکان، دو سازمانی هستند که تمام کودکان این کتب آنها را به خاطر محبت و صداقت شان، برای همیشه به یاد خواهند داشت. بچه ها خاطرات آنها را در قلب شان نگاه خواهند داشت و رفتار آنها را الگوی خود در زندگی قرار خواهند داد. نیکی و صداقت و لطف ایشان را در دفتر خاطرات دل خویش نوشند و در زندگی الگو قرار دادند. تیم کارمندان این دو نهاد به تمام کودکان این کتب همديگر پذيری، محبت به يکديگر، صداقت در زندگی، و گذشت و بخشش را آموخت. آنها شخصیت ما را محترم داشتند و به ما کمک

Το «Δίκτυο για τα Δικαιώματα του Παιδιού» και η «Save the Children» είναι οργανώσεις που στην τωρινή προσφυγική κρίση βοηθούν έμπρακτα τους πρόσφυγες και στέκονται στο πλευρό όλων όσους το έχουν ανάγκη. Σε αυτό το άρθρο θα ρίξουμε μια σύντομη ματιά στο ανθρωπιστικό τους έργο

Των **ΦΑΤΙΜΕ ΧΟΣΣΑΪΝΙ** και **ΝΑΖΙΛΑ ΓΚΑΦΟΥΡΙ**

Στην αρχή ο Θεός δημιούργησε τον κόσμο. Δημιούργησε τον άνθρωπο ως το πιο έξοχο από τα δημιουργήματά του. Εδώσε όλο τον κόσμο και την μορφοειδί του στους ανθρώπους να δουλέψουν με αυτά, να τα χρησιμοποιήσουν και να νιώθουν ευγνωμοσύνη γι' αυτό. Ποτέ δεν αφήνει τους ανθρώπους μόνους, ακόμη και στις πιο δύσκολες στιγμές της ζωής τους. Πάντα στέλνει τον σωστό άνθρωπο τη σωστή στιγμή να βοηθήσει όποιον το έχει ανάγκη.

Υπάρχουν άνθρωποι που στήριξαν και έσωσαν χιλιάδες παιδιά, τα οποία έκαναν ένα απίστευτα τρομακτικό ταξίδι προς την Ευρώπη. Υπάρχουν άνθρωποι που δάκρυσαν με τα δάκρυά μας και χαμογέλασαν με το χαμόγελό μας. Υπάρχουν άνθρωποι που κατανοούν τη σημασία της ανθρώπινης συμπεριφοράς και αντιμετωπίζουν τους ανθρώπους σαν να είναι μέλος της οικογένειάς τους.

Ναι, η «Save the Children» και το «Δίκτυο για τα Δικαιώματα του Παιδιού» είναι δύο οργανώσεις τις οποίες κανένα παιδί δεν πρόκειται ποτέ να ξεχάσει, για την τρομερή αγάπη και την τιμιότητα

τά τους. Θα κρατήσουν αυτή την ανάμνηση στην καρδιά τους και θα ακολουθήσουν το παράδειγμά τους σαν κληρονομιά για το μέλλον. Αυτή η υπέροχη ομάδα μάς διδάξε την ειρηνική συνύπαρξη, να αγαπάμε ο ένας τον άλλο, μας διδάξε την τιμιότητα αλλά και τη συγκράτηση. Σφρηλάτησαν την προσοικιότητα μας και μας βοήθησαν να ξετυλίξουμε τα

Ταλέντα μας, να βρούμε τις κρυφές μας δεξιότητες και να αντιμετωπίσουμε τις δυσκολίες με θετική διάθεση.

Η ομάδα αυτή απευθύνεται σε παιδιά ηλικίας κάτω των 18 ετών. Οι βασικές δραστηριότητες αφορούν την υποστήριξη των παιδιών με διάφορα μέσα και την ενημέρωσή τους για τα δικαιώματά τους, τις ευκαιρίες και τις ευθύνες τους

ως παιδιών και ως έφηβων. Συνεργάζονται και με άλλες οργανώσεις που ασχολούνται με τα παιδιά. Βοηθούν ασυνόδευτους ανηλίκους να βρουν ένα καταφύγιο και τους φροντίζουν. Επίσης, καθημερινά διοργανώνουν αθλητικές δραστηριότητες για τα παιδιά. Και οι δύο οργανώσεις έχουν μια υπέροχη ομάδα για παιδιά που έχουν σωματικές και ψυχικές διαταραχές. Οι δραστηριότητες της ομάδας ξεκινούν στις 10 το πρωί και τελειώνουν στις 6 το απόγευμα. Ενδεικτικά, κάποιες από αυτές είναι μαθήματα ελληνικής γλώσσας μέσα από το παιχνίδι, μουσικά γκρουπ, διάφορα παιχνίδια που ακονίζουν το μυαλό αλλά και αθλητικές δραστηριότητες όπως ποδόσφαιρο, βόλεϊ, μπάσκετ και χάντμπολ.

Η ομάδα αυτή βοηθάει τα παιδιά να αντέξουν τις κακουχίες της ζωής και κρατάει ζωντανή την ελπίδα στο μυαλό και στην καρδιά τους. Θέλουμε να ευχαριστήσουμε την οργάνωση «Save the Children» και το «Δίκτυο για τα Δικαιώματα του Παιδιού» αλλά και όλους αυτούς που στάθηκαν στο πλευρό μας στις αντιξοότητες του σήμερα. Και μια και τα παιδιά του σήμερα είναι οι ενήλικοι του αύριο, δεν θα ξεχάσουμε ποτέ την αγάπη που μας χάρισαν.

Τιμ کارمندان این دو سازمان هر روز ساعت ده صبح کارشان را شروع می کنند و تا ساعت شش بعدازظهر ادامه می دهند و تمرکز آنها بر روی این موضوعات می باشد: آموزش زبان یونانی از طریق بازی کردن، گروه سرود و موسیقی، بازی های مختلفی که باعث تقویت ذهن کودکان می شود. همچنین فعالیت های ورزشی از جمله فوتبال و والیبال و هندبال و بسکتبال هم شامل برنامه ها است. این گروه به بچه ها کمک می کند تا شرایط سخت زندگی را تحمل کنند و امید را در قلب و ذهن شان زنده نگه دارند. ما می خواهیم از شبکه حقوق کودکان، سازمان نجات بچه ها و همه کسانی که در سختی های زندگی امروز در کنار ما ایستادند، تشکر کنیم و از آنجا که کودکان امروز، بزرگسالان فردا هستند، ما هرگز محبتی را که آنها به ما دادند فراموش نخواهیم کرد.

شبکه حقوق کودکان و سازمان حفاظت از کودکان، گروهی است بشر دوستانه که در هنگام بحران و سختی ها به کمک مردم شتافته است و آنها را در این شرایط تنها نگذاشته است. در این مقاله نگاهی کوتاه داریم به فعالیت های این سازمانها.

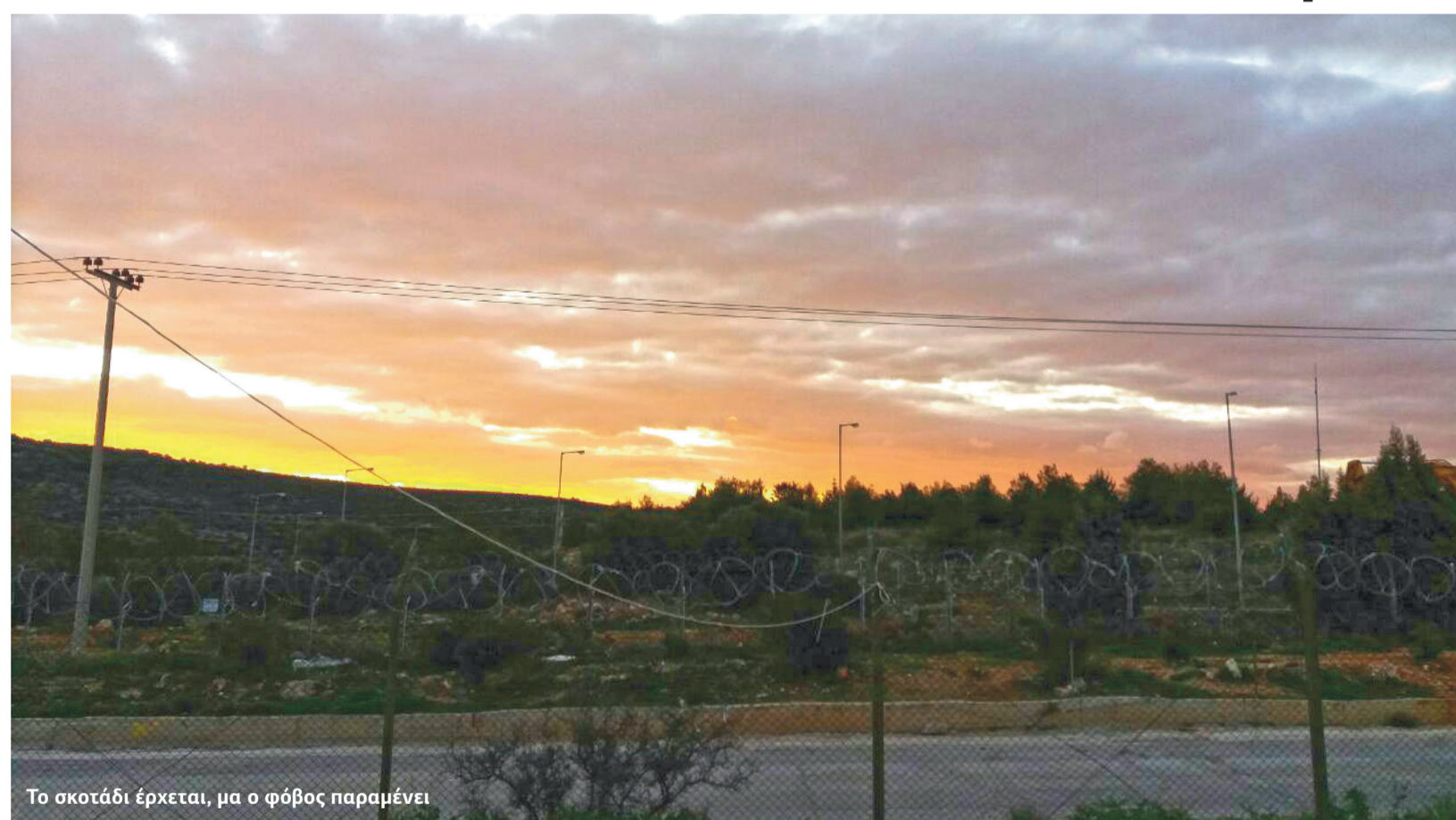
شبهای کمپ

پرستو حسینی

همیشه آسمان شب را دوست داشتم. آسمان پر از ستاره را دوست داشتم. ولی از وقتی که مهاجر شدم و مقیم کمپ به این نتیجه رسیدم که همه شبها زیبا و دوست داشتنی نیستند. زیبایی شب و روز بستگی به خوبی و بدی حال ما آنها دارد. شبها را وقتی دوست داشتم که با احساس آرامش و امنیت در خانه مان، می توانستم داخل تخت خواب گرم و راحت دراز بکشم و از پنجره اتاقم به آسمان آبی و پرستاره نگاه کنم. ولی حالا از پشت پنجره توری کوچک خیمه مان به آسمان نگاه می کنم. وقتی تاریکی فرا می رسد، احساس ترس و اضطراب می کنم. دیگر زیبایی را در شب ها نمی یابم. ستاره ها دیگر درخشان نیستند و چشمک نمی زنند. آنها ناراحت و خاموش به نظر می رسند. وقتی هوا تاریک می شود عمیقاً احساس تنهایی می کنم مانند کسی که در بیابانی بی پایان گم شده است.

تابستان گذشته برایم بلندترین، گرمترین و سختترین شبهای زندگی بود و حالا سردترین و ترسناک ترین شبهای زمستانی را تجربه می کنم. وقتی تاریک تر می شود کمپ را سکوتی ضخیم فرا می گیرد و من تا سر حد مرگ می ترسم. صدای آواز جغدها ترسم را دو برابر میکند. در فرهنگ ما جغد و آوازش شوم است. و بعد باد می وزد، به شدتی که گویی هر لحظه می خواهد آخرین پناهگاه ما را با خود ببرد. شبهای کمپ حکم گورستانی را پر از قبر. و من احساس می کنم که در جایی کوچک زنده بگور شده ام. جایی انقدر کوچک که حتی نمی توانم در آن نفس بکشم. شبهای بارانی را دوست داشتم، قدم زدن زیر باران را هم دوست داشتم ولی حالا دوست ندارم. آن زمان می دانستم که بعد از قدم زدن در یک شب سرد و بارانی، خانه ای گرم و جای داغ در انتظارم است. حالا شبهای من فقط به امید صبح فردا می گذرد. امیدوارم روزی دوباره از زیبایی شبهای تابستان لذت ببرم. امیدوارم یک روزی سقفی بالای سرم باشد، سقفی ساخته شده از سنگ و نه سقفی پارچه ای که تکان می خورد و مرا می ترساند. امیدوارم روزی به شعله های آتش داخل بخاری خانه مان دوباره نگاه کنم و شب های ترس آور و دردناک کمپ را به یاد آورم و با جرعه ای چای شیرین، تلخی این خاطرات را از یاد ببرم.

Οι νύχτες στον καταυλισμό

Το σκοτάδι έρχεται, μα ο φόβος παραμένει

Της **ΠΑΡΑΣΤΟΥ ΧΟΣΣΑΪΝΙ**

ΠΑΝΤΑ ΜΟΥ ΑΡΕΣΕ η νύχτα. Μου άρεσαν τα αστέρια που έλαμπαν στον ουρανό όλο το βράδυ. Όμως από τότε που έγινα πρόσφυγας και μένω στο στρατόπεδο προσφύγων, τα βράδια μου δεν είναι τόσο όμορφα πια. Το αν θα είναι ωραία η μέρα και η νύχτα εξαρτάται από την κατάσταση του καθενός.

Αγαπούσα τη νύχτα, τότε που ένιωθα ειρήνη και ασφάλεια στο σπίτι, τότε που μπορούσα να ξαπλώσω στο ζεστό μου κρεβάτι και να παρατηρώ τον ουρανό από ένα μικρό παραθύρακι. Όμως τώρα, κοιτώ τον ουρανό μέσα από ένα δίχτυ καλυμμένο σε ένα μικρό παράθυρο με το άγχος και το φόβο, κι εκείνο τον τρόπο που με διαπερνάει όπως πέφτει η νύχτα. Δεν βρίσκω τίποτα όμορφο στις νύχτες πια. Τα

αστέρια δεν λάμπουν και δεν αναβοσβίνουν πια. Δείχνουν θλιμμένα και ήσυχα.

Όταν πέφτει η νύχτα, βυθίζομαι στη μοναξιά μου όπως κάποιος που έχει χαθεί σε μια έρημο χωρίς τέλος. Φωνάζω για βοήθεια, αλλά κανείς δεν ακούει τη φωνή μου. Το καλοκαίρι που πέρασε έζησα τις πιο μεγάλες, τις πιο ζεστές και τις πιο σκληρές νύχτες που έχω ζήσει, και τώρα έρχομαι αντιμέτωπη με τις πιο κρύες και τρομακτικές νύχτες του χειμώνα.

Όσο η νύχτα βυθίζεται στο σκοτάδι, μια βαριά σιωπή που με τρομάζει καλύπτει τον χώρο που με περιβάλλει. Ακούω την κουκουβάγια και φοβάμαι ακόμα πιο πολύ. Στην κουλούρα μας, η κουκουβάγια είναι σημάδι. Ο άνεμος φυσάει ανελέητα σαν να θέλει να μας πάρει μακριά το μοναδικό μας καταφύγιο. Όλα είναι τόσο σκοτεινά, μοιά-

ζει με νεκροταφείο γεμάτο με τάφους. Νιώθω σαν να έχω καεί ζωντανή σε ένα τόσο μικρό μέρος και δεν μπορώ ούτε να πάρω ανάσα.

Κάποτε μου άρεσαν οι βροχερές νύχτες, απολαμβάνω να τα περπατάω στη βροχή αλλά δεν μου άρεσει πια. Κάποτε ήξερα πως μετά από μια βόλτα στη βροχή, με περίμενε ένα ζεστό κρεβάτι και μία κουβερτα ζεστή τσάι. Τώρα οι νύχτες περνάνε με μοναδική σκέψη την ελπίδα για την επόμενη μέρα.

Ελπίζω να μπορέσω και πάλι να χαρώ τις νύχτες του καλοκαιριού, ελπίζω ότι κάποτε θα έχω μια στέγη να με προστατεύει, ένα σπίτι από πέτρα και όχι από ρούχα που κουνιούνται συνέχεια και με τρομάζουν, εύχομαι μια μέρα να θυμάμαι όλες αυτές τις τρομακτικές νύχτες και να σβήνω την πίκρα όλων αυτών των αναμνήσεων με ένα φλιτζάνι ζεστό και γλυκό τσάι.

Ο ουρανός της ζωής μου έχει μόνο ένα χρώμα, μέρα και νύχτα. Ψάχνω τις γαλίνιες νύχτες που είχα κάποτε. Δεν ξέρω ούτε πότε ούτε πού μπορώ να τις βρω

ΕΙΜΑΙ Η ΠΑΡΑΣΤΟΥ. Είμαι 22 ετών. Είμαι από το Αφγανιστάν και ήρθα στην Ελλάδα από το Ιράν. Εχω πτυχίο στις επιστήμες. Ζω στην Ελλάδα εδώ και ένα χρόνο. Πάω σε ελληνικό σχολείο στην Αθήνα και θέλω να γίνω βιολόγος και φωτογράφος. Θέλω να μάθω πολλές ξένες γλώσσες. Σήμερα, μπορώ να μιλήσω λίγα αγγλικά και ελληνικά και αυτή τη στιγμή μαθαίνω γερμανικά.

.....
 نام من پرستو هست. ۲۲ ساله هستم و اهل افغانستانم. در ایران بدنیا آمده ام و دیپلمم را در ایران گرفته ام در رشته علوم تجربی. میخواهم در آینده زیست شناس و عکاس مشهوری شوم. به یادگیری زبانهای مختلف علاقه مند هستم. و در حال حاضر مشغول یادگیری زبانهای یونانی، انگلیسی و آلمانی هستم.

شب و روز آسمانم یک رنگ است. آرامشی را که من در شب داشتم حالا به دنبالش سرگردان هستم. نمیدانم کی و کجا دوباره آن را پیدا خواهم کرد.